

อาโหม้ภบท

[HOT!!!] 10 อันดับเพลงฮิตประจำสัปดาห์จากการ
รวบรวมยอดขาย ยอดดาวน์โหลด และยอดสตรีมมิ่งจากแอปฟัง
เพลงโดยผู้ใช้ทั่วประเทศ~

“...”

หี มาแล้วสินะ แหม่...กำลังรออยู่เลย

คลิก!

อันดับที่ 10 > ก่อนฤดูแล้ง | ศิลปิน : เดอะตอย (เลื่อน ↑)

อันดับที่ 9 > Night Like | ศิลปิน : 9x9 เท่ากับ 81 (Hot Debut!)

อันดับที่ 8 > เป็นข้าให้เธอแล้ว | ศิลปิน : Room 69 (เลื่อน ↓)

อันดับที่ 7 > อยู่ดี ๆ ก็...อยากโดนด่า | ศิลปิน : วันเดอร์โฟม
(เลื่อน ↓)

อันดับที่ 6 > มันเป็นบ้าอะไร | ศิลปิน : Polydog (คงที่ =)
(3 weeks on chart)

อันดับที่ 5 > ซ่อนแอบ | ศิลปิน : ปาล์มน้ำมัน (คงที่ =)

(4 weeks on chart)

อันดับที่ 4 > ใจหนึ่งก็รักอีกใจหนึ่งก็เจ็บอีกใจหนึ่งก็แปลบ ชู้ตดต

ไอ้ย | ศิลปิน : เพ็ก (Hot Debut!)

อันดับที่ 3 > เรือเล็กควรเอาไปเก็บ | ศิลปิน : บอดีส์ลัมดิงก์

(เลื่อน ↓)

อันดับที่ 2 > XV dream. | ศิลปิน : Myes. (คงที่ =)

(12 weeks on chart)

อันดับที่ 1 > จำนวนเฉพาะ | ศิลปิน : feelflow (Twelve little monkey's solo) (Hot Debut!, Peak*)

ผมหรีตาสู้กับแสงสว่างของหน้าจอคอมพิวเตอร์ มือทั้งสอง
กำแน่นจนกระดาษจดเนื้อเพลงยับยู่ยี่โดยไม่รู้ตัวเมื่ออ่านถึงบรรทัด
สุดท้าย

ที่สอง!?

เอ้าา อะไรพะ เพลงของผมได้อันดับสองอีกแล้วเหอออ

โห คุณคร้าบบบ อยู่ตรงนี้มาสิบสองสัปดาห์แล้วน้ำ สิริรวม
กันคือเกือบสามเดือนเลยนะเพียย ให้ผมขึ้นทีหนึ่งบ้างไม่ได้หรือ
ไงเล่า อุตสาห์รีบตื่นมาเปิดคอมพ์ ฟันก็ยังไมทันแปรงเพราะคิดว่า
จะได้เจอข่าวดี สุดท้ายก็ซื้ซ้ากะหล่ำปลีเหมือนเดิม ปวดใจปวดใจ
อยากร้องไห้แต่ติดที่ว่าเป็นผู้ชายเลยไม่อยากจะ

เฮ้อออ หมดอาลัยตายอยากกับอุตสาหกรรมเพลงบ้านเกิด
ตัวเองชิบเป๋ง ดูในตารางสิครับ นอกจากผม ทุกเพลงที่อยู่ในชาร์ต
ล้วนเป็นเพลงป๊อป-ร็อกกันหมด มีแค่เพลงของผมที่โดดเด่นเป็น
อีปฮอปแท้ๆ อยู่เพลงเดียว แถมทุกเพลงมุ่งพูดถึงความรักกันให้รั้ม
แหลละ แมสๆ แบบนี้คงเข้าถึงผู้ฟังได้ไม่ยาก ต่างจากเพลงของผม
ที่แร็ปถึงความฝัน อนาคต และการประสบความสำเร็จ (ปรัชญา

ปะล่ะ) ได้อันดับสองก็ถือว่ามาไกลเกินคาดแล้ว จริง ๆ ผมควรทำใจ...

แต่ประเด็นคือผมก็อยากขึ้นที่หนึ่งบ้างไงครับบบ!!!

ผมจึงไปที่หน้าจอบอร์ดอีกที ไล่อ่านรายชื่อเพลงตั้งแต่
อันดับสิบถึงอันดับหนึ่งอีกครั้ง หัวงัวเล็ก ๆ ว่าสิ่งที่เห็นก่อนหน้านี้
ผมอาจจะอ่านผิดเพราะตื่นเช้าเมาขี้ตา แต่มันก็เป็นอย่างนั้นครับ
ผมได้ที่สองจริง ๆ ดอกย้าด้วยวงเล็บเล็ก ๆ ที่บอกว่าผมอยู่ตรงนั้นมา
เกือบสามเดือนแล้วเหมือนเดิม

เฮ้อออ นาน ๆ ที่จุดสำหรับจะมีเพลงขึ้นชาร์ตกับคนอื่นเขาบ้าง
สุดท้ายดันไปไม่ถึงที่หนึ่งตามใจฝัน เดี่ยวคอยดูนะครับ ถ้าอาทิตย์
หน้ายังอยู่ที่เดิมก็มีสิทธิ์หลุดออกจากวงโคจรแห่ง ๆ เพลงที่ค้างบน
ชาร์ตนาน ๆ หลายสัปดาห์นะพอเลิกฮิตก็คืออันดับร่วงเป็นลูก
มะพร้าวเลย ขอทำใจไว้ล่วงหน้าเลยแล้วกัน

เอาละ ตอนนี้ผมชักอยากจะร้องให้จริง ๆ ละนะ

แต่ยังไม่ทันจะหยิบทิชชูเตรียมซับน้ำตา ผมเป็นอันต้องชะงัก
ไปเพราะสายตาดันเลื้อยไปเห็นชื่อเพลงที่ครองอันดับหนึ่งอีกครั้ง
พอดี

เออ ว่าแต่...ไฉนมันใครวะ ชื่อแซ่ไม่เห็นคุ้น

ผมอ่านชื่อเพลงออกมาก่อนจะเบะปาก “เหอะ จำนวน
ชาฟ้ออออ”

ชื่อเพลงแม่งโคตรเลียน...

ว่าแต่...ชื่อไฉนักร้องนี้อ่านว่าอะไรนะ ไฉพะ...เอ่อ...ฟิว...
ฟิว?...ฟิวฟิว! เออ ไฉฟิวฟิวนี่มันเป็นใครกัน นักร้องใหม่หรอะ?
ทำไมผมไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนเลยวะ แต่ยอมรับว่ามันแน่นมาก
ปล่อยเพลงมาสัปดาห์แรกก็เดบิวท์ขึ้นที่หนึ่งซะแล้ว บี้เพลงของวง
บอดี้สลัมดังก้องลั่นไปอยู่อันดับสามเลยอะ โหดไม่เกรงใจรุ่นพี่เลย
เนอะพ่อหนุ่มเอี้ย อิม...ดูจากวงเล็บกำกับคำว่า ‘Solo’ ด้านหลังแล้ว
เหมือนหมอนี่จะเป็นสมาชิกในวงบอยแบนด์ที่ปล่อยเพลงโซโล่เดี่ยว

ออกมาเรียกตั้งค์แฟนคลับแน่นอน

Twelve Little Monkey แปลว่าลิงสิบสองตัว? ภู Ask Real? ก่อนตั้งได้เอาชื่อไปปรึกษาพระบ้างปะเนี่ย จะมาตั้งสิ่ว ๆ กันไม่ได้ได้ออ

แต่อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยครีบ ความเฟื่องมันครอบงำจิตใจซะแล้ว ผมชักอยากจะรู้ซะแล้วสิว่าไอ้มันเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ขอลองเอาชื่อไปเสิร์ชในอากู๋หน่อยดีกว่า ฮี ๆ ๆ

ว่าแล้วผมก็พิมพ์ชื่อของมันในช่องค้นหา แต่ยังไม่ทันพิมพ์ได้ครบทุกคำกูก็ลั่นก็สาระแนขึ้นตัวเล็อกมาให้ผมก่อนซะแล้ว

feelflow...หุ่่น

feelflow...ชิกซ์แพ็ก

feelflowXfifa จิ้น

feelflow...เป้าตุง

โห ภูไปต่อไม่ถูกเลยจ้าา กำพระน้ำ กลัวแล้วว

เอาเป็นว่าขอผมเสิร์ชแค่คำว่า ‘feelflow’ ธรรมดา ๆ ละกัน เนอะ เลือกรีวิวแรกที่โผล่ขึ้นมาเนี่ยแหละง่ายดี ไหนดูซิว่ารูปร่างหน้าตาของพ่อหนุ่มฟิลโฟล์วจะเป็นยังไง ฮี ๆ

เปิดประวัติ ‘feelflow’

น้องน้อยบ้าพลังแห่งวง Twelve Little Monkey

ขอบอกว่าหนุ่มคนนี้ได้มีดีแค่หน้าตา!

อะ แปลว่าคงหล่อเทพแหละ จั่วหัวสปอยล์กูมาขนาดนี้แล้ว อะเนอะ -_-

ผมเพิ่งข้อมูลในหน้าเว็บไซต์อย่างจริงจัง จริงจังจนตัวผมเอง

ถึงว่าทำไมต้องใส่ใจอยากรู้ประวัติคนอื่นขนาดนี้ด้วย

ชื่อ : ปฏิพาน ปราจิณต์

ชื่อในวงการ : feelflow

อดีต : รองอันดับหนึ่งเดือนมหาวิทยาลัย (ปีเดียวกับทัก ไรทิตจันทร์ คณะพลศึกษา)

ศิษย์ปัจจุบันคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย XWU

ขอพักตรงนี้ แฮ้ย ไอ้ห่านี้อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันกับผมเฉยเลย ครับ แต่ทำไมผมไม่เคยได้ยินชื่อมันมาก่อนเลยวะ แล้วยังอยู่ใน วงศ์วานว่านเครือแร็ปเปอร์ด้วยแล้วมันก็ควรจะได้โฟกัสมาที่ชมรม ‘Rap Trash’ ของพวกเราบ้างสิ ชมรมของผมเป็นศูนย์กลางเครือ ข่ายแร็ปเปอร์เยาวชนทั่วประเทศเขี่ยวนะเพียยย อวด ๆ

อ๊ะ ไม่นานไปหน่อย กลับมาอ่านประวัติกันต่อดีกว่าครับ

วง : Twelve Little Monkey (บอยแบนด์)

ตำแหน่ง : แร็ปเปอร์หลัก (Main Rapper)

เพิ่มเติม : TLM หรือ Twelve Little Monkey เป็นユニットพิเศษของ ‘แกรมม่า’ ค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ที่สุดที่ผุดโปรเจกต์ผลักดันกลุ่มบอยแบนด์ สู่อุตสาหกรรมเอเชียและสากล มีสมาชิกทั้งหมด 12 คน ประกอบไปด้วย นักร้องหลัก (Main Vocal) 3 คน (ฟีฟ่า[ลิตเดอ์], จั๊นเงา, ดีเวลด์)

นักร้องนำ (Lead Vocal) 2 คน (อีริค, ซามูเอล)

แร็ปเปอร์หลัก (Main Rapper) 2 คน (ฟิลโฟล์ค, มังคุด)

แร็ปเปอร์นำ (Lead Rapper) 2 คน (ไมกี้, มาโย)

นักเต้นนำ (Lead Dancer) 2 คน (ฟาโรห์, ฮาจี้)

ภาพลักษณ์ (Visual) 1 คน (เท็ดดี้)

นอกจากนี้ การประสบความสำเร็จของ TLM ส่งผลให้พวกเขาได้ดังไปถึงต่างประเทศ...

พอ ผมอ่านเท่านั้นแหละ เห็นจำนวนสมาชิกแล้วท้อใจ นี่วงบอยแบนด์หรือเด็กช่างทำรถเมล์วะ อะไรมันจะเยอะขนาดนั้นนน เวลาคุยกันที่ไม่แย่งบทพูดกันแยะอะไรอะ โอ้ละพ่อ

แต่ที่ที่คือวงบอยแบนด์แม่งมีตำแหน่งภาพลักษณ์ด้วยเหอครับ เปิดโลกทัศน์ส์ๆ แร็ปเปอร์อย่างผมตามไม่ทันจริง ๆ ไว้ยัย

ส่วนบรรทัดที่เหลือเป็นการชิงช้าเรื่องรางวัลและข้อมูลเพลงฮิตซึ่งผมไม่ได้อยากสนใจเท่าไร เาเป็นว่าการเรียนวิชาไอดอล 101 จบลงแต่เพียงเท่านั้น ผมได้ข้อมูลมามากพอแล้ว ต่อไปเราจะเลื่อนลงไปดูใบหน้าของไอ้กันสักที จะรู้ไปเลยว่ามันหล่ออย่างที่เป็นที่จับตามองหรือห่วยหรือเปล่า

คลิก คลิก

หรรม! แม้าส์ค่างเขี่ยย ถูกที่ถูกจังหะจริง ๆ เลยนะมึง อย่าเพิ่งค่างสิไ้ยยยย ภูขอเห็นหน้าไอ้ฟิลโฟล์วอะไรนี่ก่อนดิ

คลิก คลิก คลิก คลิก

อ้อออ มึงจะสู้ไ้ม้ย ด้ายย หึ ๆ กดรวขนาดนี้ไม่มึงก็มีอูนี่แหละที่จะพังกันไปข้าง

คลิก คลิก คลิก คลิก คลิก คลิก คลิก คลิก คลิก คลิกคลิกคลิก

โห ยากละ ไม่มีที่ท่าว่าแม้าส์จะเชื่อฟังเลยครับ ผมชักหมดความอดทนละนะ สงสัยต้องใช้ท่าไม้ตาย

คิดได้อย่างนั้นก็จัดการสตูดิโอเรียกลมปราณก่อนจะใช้ไม้ชักดย๊า ๆ เน้น ๆ ไปที่ปุ่มข้างซ้ายของแม้าส์เพียงครั้งเดียว

ลงมามา

คลิก!!!

หวิบบบ เยส! กว่าจะเลื่อนลงมาให้ได้ ยากเย็นแสนเข็ญ เหลือเกินนะมึง

“...”

อ้อ...นี่นะหรือ feelflow

ภาพแรกที่ผมเห็น เป็นผู้ชายในชุดนิสิตชาวสะอาดสะอ้าน กำลังนั่งไขว่ห้างอยู่บนม้านั่งหน้าตึกสินก้า (แต่ก่อนเดินไปหีสาว บ่อยเลยจำได้) ใบหน้าในรูปนั้นเรียบเฉย ไม่มีแม้แต่รอยยิ้มบนปาก สีสด เยี่ยงคอสิบห้าองศา ไซวีให้รู้ว่ามีจมูกโด่งธรรมชาติ หางตา เขี่ยวมีเอกลักษณ์ดูบวม ๆ เต่ง ๆ แต่ทว่าไม่มีรอยด้าคล้ายแบบคน อุดลั้บอดนอน ผมดำขลับออตาชเรียกพีติดกับผิวนวลสีไข่ของมัน ดีเหลือเกิน ที่คางมีร่องนูนเล็ก ๆ แบบที่คนเฒ่าคนแก่เรียกว่า ‘คางตุ๊ด’ สัญลักษณ์ของพวกหน้าหม้อเจ้าชู้คารมคมคาย...องค์ประกอบใน รูปมันเป๊ะมาก เป๊ะจนผมมองว่ามันจะมากเกิดชาตินี้ให้เสียเวลา ทำไม รอไปเกิดใหม่ชาติหน้าเลยไม่คุ้มกว่าอะ แย่งหญิงหมด!

นี่ขนาดรูปถ่ายเล่น ๆ คุณภาพแม่งยังกะโฟโต้ชัดเลยครับ ผม ละเชื่อเลยจริง ๆ

ส่วนรูปที่เหลือก็เป็นมันในอิริยาบถต่าง ๆ ส่วนมากถ่ายจาก กล้องของแฟนคลับ ทั้งจากการอัดรายการทอล์กโชว์ คอนเสิร์ต แฟนไซน์ มีบางส่วนที่เป็นภาพสแกนจากนิตยสารและปกอัลบั้ม ปะปนกันไป แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกรูปมีเหมือนกัน นั่นก็คือไอ้ห่านี่เขาไม่เคยยิ้มเลย...

ถ่ายตอนจับมือกับแฟนคลับ...**ไม่ยิ้ม!**

ถ่ายคู่กับพีดี พิธีกรรายการที่นี้หมอริท...**ก็ไม่ยิ้ม!**

ภาพจากเบื้องหลังกองถ่ายรายการเรียลลิตี้ (เขียนกำกับอยู่ ใต้รูป) ที่สวนสัตว์กับสมาชิกในวงก็ไม่ยิ้ม...ตัวโคอาล่าสีเทาที่ป็นอยู่ บนตักมันเลิ่กหันมามีมแน

รูปแคนดิด **ไม่ยิ้ม!**

รูปแอบถ่ายที่สนามบิน **ไม่ยืม!!!**
 เบื้องหลังการถ่ายเอ็มวี **ไม่ยืม!!!**
 เฮียไอ้ทิด มึงเป็นคนหรือสังกะสีวะ แท้ซะเหมือนชีวิตนี้
 ไม่เคยมีความสุขกับเขาเลยนะมึง

เอาละครับ ผลจากการสำรวจรูปถ่ายทั้งหมดทั้งหมดที่แนบมา
 ในกระทู้ทำให้พี่น้องได้ว่า...ผมหล่อกว่าเยอะเลยวะ คี ๆ

ผมกดดอกเอนตัวฟิงเก้อ๊ บ่นหน้าจอคอมพิวเตอร์ยังคงสว่าง
 จำชื่อรูปไอ้ฟิลโฟล์วจนแทบตา เกิดความรู้สึกแปลก ๆ ว่าผมเริ่ม
 ไม่ชอบขึ้นหน้ามันยังงัยชอบกล ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเจอตัวเป็น ๆ สักหน่อย
 ประสาทแล้วมั้งผมเนี่ย

RRRRRR

ผมชะเง้อไปดูชื่อที่โชว์อยู่บนหน้าจอโทรศัพท์ จัดการถอน
 หายใจไปทีหนึ่งก่อนจะกดรับด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย

“ไฉ่เฮียดี”

[เป็นไฉ่มึง สรุปได้ทีหนึ่งมัย] เฮีย ‘คนบด’ ยิงคำถามมาอย่าง
 ไว (ใช่ครับ พี่มันชื่อคนบดจริง ๆ) พี่ชายคนนี้คือหัวหน้าชมรม Rap
 Trash ที่มหาวิทยาลัย จริง ๆ เฮียแกอายุมากแล้วนะ แต่ไม่รู้ทำไม
 ยังเรียนไม่จบสักที ไอ้ผมก็ไม่กล้าถาม กลัวโดนตีกลับมาแล้วจะ
 ไม่คุ้ม

“ได้กะผิอะไรละ” ผมกลอกตา โวะ นึกขึ้นได้แล้วก็เซ็ง “ที่สอง
 เหมือนเดิมอีกแล้วครับ”

[เฮีย ไหงั้น!? แล้วใครได้ที่หนึ่ง?]

“นักร้องเก๋ากี่ไหนไม่รู้จะพี่ เดบิวท์สัปดาห์แรกแม่งก็เอาไป
 แดกเลย”

[ชื่ออะไรวะ]

“ฟิลโฟล์ว”

[...]

เฮีย เจียบทำไมวะ “พี่รู้จักเธอ”

[ฟิลิโพล์ที่ว่านี่ใช่แร็ปเปอร์ในวงทเวิลฟ์ ลิตเติล มังกี้ปะ?]

“เอ่อ...ใช่พี่” ว่าแต่...พี่มันออกเสียงชัดดีนะครับ ครูลูกกอล์ฟ
ได้ยินคงยิ้มกริ่มภูมิใจ

[โห แม่งไม่ใช่เล่น ๆ]

“สรุปพี่รู้จัก?”

[เออ น้องสาวกูเป็นแฟนคลับ]

“แน่ใจว่าน้อง ไม่ใช่พี่เองนะ”

[เดี๋ยวกูลอดโทรศัพท์ไปตบหัวแม่งเลยนิ กับบอกอยู่ว่าน้อง! คน
อย่างกูจะกรีดวงไอดอลไปทำไม]

“อ๊ะ ๆ ไม่กรีดก็ไม่กรีด” ผมตบตบ “เออ ไอ้ฟิลิโพล์อะไรนี่มัน
เรียนที่เดียวกับเราด้วยนะ พี่เคยเห็นมันปะ?”

[เคยดิ ทุกคนเขาเคยเห็นกันหมดแหละ]

“ฮะ!? แล้วทำไมผมไม่เคยเห็นว่ะ~”

[ก็มึงไม่ใช่ใจเองอะเฮ้ม]

หืม? พุดอะไรของเฮียเขาอะ...

[พอ ๆ เลิกคุยเรื่องนี้ได้ละ กูจะโทร.มาถามมึงว่าได้ปริญที่โบ
สมัครเข้าชมรมที่จะใช้วันเปิดเทอมเสร็จหรือยัง?]

ผมเหล่ไปยังกองกระดาษบนโต๊ะที่วางเรียงเป็นตั้งสวยงาม
ตามประธานคนเนี้ยบ ๆ “เสร็จแล้วสิพี่ สองร้อยชุดปะไม่ขาดไม่เกิน”

[เฮ้ย ไม่เยอะไปไหม้ยวะ]

“โอ้พี่ ชมรมเรามันเป็นชมรมระดับตำนานนะ แคนี่อาจจะ
น้อยไปด้วยซ้ำ เชื่อผมสิว่าเทอมนี้ชมรมเราจะกลับมาบูม”

[แต่เทอมหลัง ๆ มานี้คนสมัครเข้าชมรมเราน้อยมากเลยนะ
มึงก็รู้นี่] เฮียดีว่า [เดี๋ยวนี้อยู่รุ่นเขาไม่สนใจเพลงแร็ปกันแล้วนะเว้ย]

“อ้าว แล้วพี่จะทำไงล่ะ”

[กูจะกลับไปร้องเพลงลูกทุ่ง]

“ตกลงละพี่ เสียงพี่ยังกะหมาร้องเอ็งๆ ตอนลัม เอาดีทางเรีบ
อะรอดสุดละ” ผมล้อพี่มัน “ไม่ต้องคิดมากดี เดี่ยวทางนี้ผมจัดการ
เอง เจอกันเปิดเทอมเฮีย”

[เออๆ เจอกันเปิดเทอม...] น้ำเสียงเฮียดีเหมือนจะเป็นการ
บอกลา แต่สุดท้ายแล้วก็กลับส่งเสียงมาอีก [ไอ้เอ็ม มึงรู้ไหมมั่วว่า
ถ้าปีนี้คนสมัครน้อย ชมรมเราจะต้องถูกยุบ?]

นั่นไง เฮียเอาเรื่องนี้มาพูดอีกแล้ว

“รู้พี่ แต่จะทำไงได้วะ ต้องสู้ให้ถึงที่สุดก่อนปะ?”

[รู้ว่ามึงสู้ ทุกคนสู้ แต่ถึงเราจะสู้แค่ไหนมันก็ไม่พอจะต้าน
อำนาจผู้ใหญ่ได้หรอกนะเว้ย]

“ผมว่าพี่ใจเย็นๆ ดิกว่า ชมรมเราไม่ได้จะยุบวันนี้พรุ่งนี้สักหน่อย
รอดวันรับสมัครก่อนเถอะพี่”

[...]

“เอาน่า เชื่อมือผม ผมเอาอยู่”

[เออๆ] ผมได้ยินเสียงถอนหายใจจากอีกฝั่งของปลายสาย
[มึงสู้ขนาดนี้ก็จะท้อก็ใช่เรื่อง ขอโทษทีวะ]

“ผมว่าเฮียไปพักผ่อนเถอะ เพิ่งกลับมาจากญี่ปุ่นไม่ใช่หรอ
ยังงៃเปิดเทอมขอของฝากด้วยนะคร้าบบบ”

[ตะกละแดกจริงๆ ไอ้เอ็มเยส แค่นี้แหละไว้ย เจอกันเปิดเทอม
บาย!]

ดี๊ด!

แล้วผมก็ค่อยๆ วางมือถือลงบนโต๊ะทำงาน

เฮ้อ ผมนี่แบ่งให้กำลังใจคนอื่นเก่งจริงๆ ปล่อยให้พี่ชะเยอะ
จนสุดท้ายกลายเป็นฝ่ายนั่งนอยด์ห่อเหี่ยวคาเก้าอี้อึกเียราคา
ปานกลางซะเอง สุดท้ายเรื่องนี้ก็กลับมารบกวนจิตใจอีกจนได้สินะ
อึดสำหรับผมๆ ไปได้สักพักแล้วเชียว

ใช่แล้วครับ นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผมคิดไม่ตกในสองสามวันที่

ผ่านมา...ชมรม **Rap Trash** ชมรมที่มหา'ลัยของเราซึ่งมีผมร่วมอยู่ด้วยอาจจะต้องถูกยุบ ถ้าจำนวนสมาชิกในปีการศึกษาหน้าไม่เข้าเป้าตามที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดไว้

จริง ๆ ชมรมของเรากับทางมหา'ลัยขัดข้องกันมาหลายครั้งมาก พวกเขาคิดว่าเราเป็นกลุ่มเด็กเถื่อน หัวรุนแรง ไร้สาระ สอนให้สมาชิกเอาแต่แร็ปต่ำนุกดลที่สามด้วยคำหยาบโลน ซึ่งนั่นมัน...ก็จริง

แต่ทั้งหมดมันคือเปลือกนอกที่พวกเขาเข้าใจกันไปเองไง การแร็ปมันมีมากกว่านั้นจริง ๆ น้า~ ซึ่งมันลึกซึ้งมาก ชนิดที่ถ้าจะเสียเวลายืดยาวอธิบายเขาก็คงไม่คิดจะเกิดอยู่ดีนั่นแหละ

เรื่องน่าเศร้าก็คือหลังจาก มานี้ได้กรุ่นใหม่สนใจฟังเพลงแร็ปและดนตรีฮิปฮอปน้อยลงมาก จำนวนคนสมัครเข้าชมรมร้อยละครึ่งหายไป ลากออกไปกลางคันก็มาก ทางมหา'ลัยจึงเอาเหตุผลนี้มาอ้างเพื่อจะปิดชมรมของเรา บอกว่าเด็ก ๆ จะได้กระจายกันไปอยู่ชมรมอื่นที่สร้างสรรค์กว่านี้

วันทอสัสหมาเลยมัยละครับ ฮือ ๆ

แต่ผมจะไม่ยอมแพ้เด็ดขาด บอกแล้วไงว่าจะสู้ให้ถึงที่สุด! ผมจะทำให้ชมรมของเรากลับมายิ่งใหญ่อีกครั้งให้ได้ จะได้สมกับสิ่งที่รุ่นพี่คุณบุกเบิกสร้างบรรทัดฐานมาให้พวกเราจนถึงวันนี้!!!

แต่ก่อนอื่น...ตอนนี้เครียดมากเลยอะ ขอผมเปิดซิมซีดีเล่นก่อนได้ปะ? T T

ผมหมุนเก้าอี ใจหวังจะฟังไปกดไอคอนเกมสร้างเมืองในตำนานบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ แต่ว่า...

“เฮียยย!!!” ้วยยย ลืมไปว่าเปิดภาพไอ้ฟิลิฟฟ์ว้างไว้ครบ ร้องลั่นไปดิ และแหม่งเสือกเป็นภาพที่กำลังมองกล้องด้วยนะ! ขวัญเฮียขวัญมา ตกใจหมด ห่าเฮียยยย

เฮอะ ทำหน้าหล่อเฮียวะมึง...แต่ก็ไม่ยิ้มอยู่ดี

ลาละจำพ่อคนดัง พี่ชอกดกกาบาทละนะ วันนี้เห็นหน้าเอ็ง
จนหมั่นมากพอละ ไว้เจอกันตัวเป็น ๆ ทีมหา'ลัยแล้วกันจ้า

กิก! นี๊ผมชะงักคาเมาส์สับปะรังเค

เดี๋ยวนะ...คนดังในมหา'ลัยยังนั่นหรอ

หม่ม...มันจะประจวบเหมาะอะไรเชื่อนี้ อี้ ๆ ๆ ผมว่าผมคิด
อะไรบางอย่างที่แสบ ๆ คั่น ๆ ออกแล้วละครับ

ครี๊ดดดด~

ผมเปิดลิ้นชัก คว้าเอากล้องคู่ใจที่แต่ก่อนเคยใช้ทำ Vlog สมัย
เข้าวงการใหม่ ๆ ออกมา โชคดีเหลือเกินที่มันยังมีแบตเตอรี่อยู่บ้าง
จะได้ไม่ต้องเสียเวลาชาร์ต ผมจัดการกางขาตั้งในระยะที่เหมาะสม
ก่อนจะวางกล้องตามลงไป พอถูกใจกับองศาที่ได้ ที่นี้ก็หมุนหน้าจอ
มาดูสภาพตัวเอง...เฮ้อ ยังหล่อเหมือนเดิมนี๊หว่า ขนาดยังไม่ได้
อาบน้ำแปรงฟันนะเนี่ย ใช้ได้เลยทีเดียวนะเขียวน

ผมจัดกลุ่มผมสีชมพูขานมบนหัวให้เป็นทรง ก่อนจะย้ายตุ๊ด
มานั่งบนเก้าอี้ตัวเดิมที่บัดนี้หันหน้าเข้าหากกล้องเพื่อเตรียมพร้อมจะ
ถ่ายทำ

ผมเหลือบไปมองรูปไอ้ฟิลิฟฟ์บนหน้าจออีกครั้ง มีความ
รู้สึกผิดนิด ๆ ผุดขึ้นมาในหัวจิตหัวใจ แต่ทำไม่ได้ละ ขอโทษนะน้อง
พี่ไม่มีทางเลือกแล้วจริง ๆ หวังว่าน้องจะเข้าใจพี่นะไอ้ทิด

เอาละ พร้อมแล้วครับ เรามาเริ่มกันเลย หนึ่ง สอง สาม!

ผมผ่อนลมหายใจ เอื้อมมือไปกดปุ่มเรคคอร์ด ทันทีที่ไอคอน
จุดสีแดงโชว์ขึ้น ผมก็บั่นหน้า แทบจะกลายเป็นคนละคนกับก่อน
หน้านี้ แต่เนี่ยแหละคือภาพลักษณ์ของ Myes. ที่ทุกคนรู้จัก แร็ปเปอร์
ผู้ดูด้น ขรึม ๆ เข้ม ๆ สุขุมวิท-อโคก

“สิ่งที่คุณทำอยู่ไม่ใช่การแร็ปแต่มันคือการร้องเร็ว”

...

“การที่เพลงของคุณขึ้นอันดับหนึ่ง ก็เป็นเพราะแฟน ๆ

“ช่วยของคุณ ไม่ใช่ความสามารถ”

...

**“คุณมันเป็นแค่นักร้องกากๆ ในวงบอยแบนด์ที่แต่งเพลง
เองไม่ได้ด้วยซ้ำ”**

...

หุ้ยยย เย็นชาใช้ได้เลยว่ะ อะที่นี้ก็ถึงช่วงโฆษณาเชิญชวน
**“ชมรม Rap Trash ขอท้าคุณมาพิสูจน์ฝีมือให้สาวกฮิปฮอปได้
รู้ว่าคุณแน่แค่ไหน เราอยากรู้ว่าคุณเก่งจริงหรือแค่โชคดี”**

เออะไอ้เอ็ม เดี่ยวเราปิดท้ายกันแบบโหดๆ ไปเลยนะ ขอ
สายตาดูถูกดูแคลนแบบ ฮั้ยยย สมชายเอ็งไม่กินข้าวเข้ามาโรงเรียน
เหรือ อี้ ไม่คุยด้วยนะ ‘ไร้

“แต่เท่าที่เห็นตอนนี้...” ผมตึงตึงด้วยการทำเป็นลอยหน้า
ลอยตาทำดีทำต๋อย ก่อนจะพูดซ้ำๆ ซัดๆ เน้นๆ ปิดท้ายคลิป์ด้วย
ความสแว็กแก๊งสเตอร์ที่สุด **“คุณมันกระจอกมากเลยครับ”**

...

จิก!

ผมกดปิดกล้อง แต่ถึงแม้วิดีโอจะหยุดอัดไปแล้ว ผมกลับยัง
คงยิ้มกับตัวเองค้างไว้ไม่เลิกรา รู้สึกว่าแผนนี้มันใช้ได้มาก ๆ คิดได้
ยังไงวะกูเนี่ย เมก้าเคลฟเวอร์ ฉลาดสุด ๆ

หึ ๆ มีแว่วว่าเทอมนี้ชมรมของเราจะได้รับความสนใจล้นหลาม
แหงเลยว่ะ ใจมันมา ใจไอ้เอ็มมันมา

ไฮม์ที่ 1

ก็มาทึกร้าบบบ

จริงๆ แล้วผมชื่อแม็ก ฉายาในวงการแร็ปเปอร์คือ Myes (เอ็มเยส) คุณสามารถเรียกผมว่าเอ็มเหมือนกับที่เพื่อนๆ เรียกก็ได้ นะครับ แต่ขอร้องละ 'ไหว้ก็ได้เอ้า! ห้ามเรียกผมว่า 'เยส' สั้นๆ คำเดียวเด็ดขาด บางคนแหม่งออกเสียงว่า Yed เน้นๆ ซะด้วย ฟัง แล้วโคตรเสียวไข้จ๊กจ๊หัวใจชิบเป๋ง ฮือออ ไม่ได้รีสะเป็ก¹ กันเลยไอ้พวกนี้

ผมเป็นแร็ปเปอร์ครับ ถ้าถามว่าดังมั้ย ผมขอตอบว่านิดหน่อย จริงๆ ผมอยู่ในช่วงตะกายดาว เคยทำ Mixtape ได้ดินสองสาม อัลบั้ม จนไม่นานนี้มีนายทุนใจดีเสนอให้ผมทำเพลงบนดินดูบ้าง แรกๆ ผมก็ปรับตัวไม่ค่อยถูกนะ ปกติไรม์² ของผมจะเต็มไปด้วยคำ หยาบคาย แต่ตอนนี้ไม่ได้เลย ต้องแคร้คนฟังตามวิทย์กับแอฟ

¹ มาจากคำว่า Respect หมายถึง เคารพ ออกเสียงตามสไตส์ภาษาพูดของเหล่าแร็ปเปอร์

² ไรม์ (Rhyme) คือ ท่อนแร็ปที่มีคำลงท้ายคล้องจองกัน

สตรีมมิ่งบ้าง ไม่งั้นเขาหลงมาฟังแล้วช็อกตายคาแอร์พอด ตกใจที่ไอ้เร็ปเปอร์คนนี้นั้นเกรี้ยวกราดซะเหลือเกิน ภาษาพอขุนลอยเต็มหัวไปหมด

ซึ่งผลที่ได้ก็คือ ซึ่งเกิดแรกของผมครองอันดับสองบนชาร์ตเพลงมาสามเดือนกว่า เรียกว่าฮิตติดลมบนของแท้ แต่เสียดายไม่มีโอกาสได้ขึ้นที่หนึ่งซะที เพราะล่าสุดมีนักร้องไอดอลที่ไหนก็ไม่รู้มาชิงไปแทน เจ็บใจเอามากๆ เลยละครับ

ถึงจะยังไม่ดังแบบเปรี้ยงปร้างพลแตก แต่ผมก็พอใจที่มีแฟน ๆ หน้าที่ใหม่ที่อุทิศตนเป็นสาวกเพิ่มขึ้นทุกวัน พานให้ผลงานเก่า ๆ สมัยใต้ดินถูกขุดมาพูดถึงอีกครั้ง ส่วนแฟน ๆ กลุ่มหน้าเดิม ๆ ก็ยังไม่หายไปไหนนะ นี่แหละคือข้อดีของการไม่ลืมนแนวทางตัวเอง เพราะถึงวันนี้ผมจะขึ้นมาบนดินแล้ว ผมก็ยังไม่ลืมสิ่งหนึ่งที่เคยยึดมั่นถือมั่นมาตลอด นั่นก็คือ

การไม่เขียนเพลงรัก...

งานของผมส่วนมากจึงออกแนวปรัชญาและการด่า

ด่าฟ้าด่าดิน...

ด่าคนที่ไม่ชอบข้าหน้า...

ด่าหมาด่าแมว...

สาปแข่งรถที่ติดในวันจันทร์...

เรียกว่าอาละวาดกับทุกอย่างที่ชวนหงุดหงิดใจ แต่ด้วยเหตุผลนี้แหละเพลงของผมเลยไปโดนใจแฟน ๆ บางกลุ่มเข้าอย่างจัง ยังไม่นับศิลปินท่านอื่น ๆ ที่ยอมรับในตัวผมอีกตั้งมากมาย ขนาดพี่ 2P ยังมีไลน์ของผมเลยยย นี่ยังไม่นับรวมเฮีย Jay Park แร็ปเปอร์เกาหลีที่เคยแหวะมาคอมเมนต์โอ้โหใจนี้วกกลางมาในไอจีของผมอีก แค่นี้ก็พิสูจน์ได้แล้วว่าผมมันเป็นศิลปินน้ำดีขนาดไหน

ผมถือคติว่าจินตหราไม่เคยไว้มวยาวฉันใด เอ็มเยสก็จะมีวันพูดถึงเพลงรักฉันนั้น ขนาดเอ็มมิเน็มไอดอลของผมยังดังจาก

เพลงดาคนเลย ฟอดังในแบบของพ่อได้ ตัวลูกอย่างผมต้องเจริญ
รอยตามลิดรำนบบ

“น้อง! ค่ายรถพี่ละ มัวแต่เหม่ออะไรอยู่วะ!”

ฉิบหายละ มัวแต่พาล่าม พี่มอไซค์ดูเลยเนี่ย ฮือ ขอโทษครับ
พี่หนวด

วันนี้เป็นวันแรกของการเปิดเทอม (ใช่แล้ว ผมยังเป็นนิสิต
อยู่ได้) ปกติผมจะนั่งมอเตอร์ไซค์จากหอแถวประเทศห้วยขวางมา
ลงที่หน้าประตูมหา’ลัยใจกลางอโศก จริงๆ ก็มีรถไฟใต้ดินนะ แต่
แบบนี้มันสะดวกกว่า ผมก็เกียจเบียดเสียดตอนเช้าๆ แม่ชวนให้
อารมณ์เสียทุกที คราวก่อนนั้นยืนใกล้คนปากเหม็นด้วย จะร้องให้
ขยับตัวหนีก็ไม่ได้ ทำได้แค่นั่งมออย่างเดียว

อืม...ผมมีเรียนวิชาแรกตอนบ่าย ตอนนี่เพิ่งจะแปดโมงเอง
แะ คนมันเป็นเด็กดื้ออยากเปิดเทอมก็เจ็ย เลยรีบร้อนไปหน่อย อีๆ
ฉันผมแะไปนอนเล่นที่ซมรมก่อนดีกว่า กว่าเพื่อนๆ ในภาคจะมา
คงอีกนาน ยิ่งเพื่อนๆ กลุ่มเดียวกับผมอาจจะมาสายด้วยซ้ำ เรียน
เอกบริหารแต่บริหารเวลากันไม่ได้ เป็นงงไปเลยดิ

แต่ยังไม่ทันจะได้ตั้งท่าเดิน อยู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บจี๊ดดดขึ้นมาที่
ใบหูอย่างแรง!

“ไอ้ยยยย”

“มึงมานี่เลยไอ้เอ้ม”

พอผมได้ยินคำพูดติดสำเนียงได้เท่านั้นแหละ ไม่ต้องหันไป
มองก็รู้ได้ทันทีเลยว่าใคร นี่คืออีกหนึ่งสมาชิกซมรม Rap Trash ของ
เรานั้นเองครับ “ดิ้งหนูทำไม่เนี่ยไอ้ห่านีรวร”

เจ้าของชื่อชี้หน้าผมอย่างเอาเรื่อง “ทำอะไรไว้รู้ตัวมั้ย ฮะ!?”

“ปล่อยยย จะลากูไปไหนเนี่ยยย” มันรู้เข้มัยว่าหูขาดเย็บติด
กันยากกก

“ไปห้องซมรม!”

“กูก็กำลังจะเดินไปอยู่พอดีเลยเนี่ยย ยอย่าเพิ่งลากได้!”

“ไม่ได้! กูอยากให้มีเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นไวๆ”

“แต่กูเจ็บ ปล่อยๆ”

“ถึงแล้ว!”

แล้วก็ **โครม!** ไฉนรโยนผมทิ้งลงไปกองกับพื้นอิฐสีแดงหน้าทางเข้าห้องชมรม อูยย เจ็บไปทั้งร่าง ไฉ่หานี้เป็นผู้หญิงชะเป๊าะแรงเยอะอย่างกับป๊อปอายเนะ

ฮือออ ดูดิ เลื้อยเปื้อนหมดเลยครับ ไม่เนียนแล้วอะ

ผมตั้งใจจะลุกขึ้นมาด่าเลขาสาวประจำชมรม แต่พอเจอตามๆ ตามประสาสาวได้กำลังมีน้ำตาคลออยู่ผมนี่ชะงักทันทีเลย เกิดอะไรขึ้นวะ

เหมือนใบหน้าสงสัยของผมจะถามให้ก่อนได้เอ่ยปาก นีรวีบยกมือปาดน้ำตาพร้อมอธิบายทันที

“มึงแหกตาดูด้านหลังสิ”

ด้านหลัง? ด้านหลังมีอะ...“เหี้ยยย”

ยังไม่ทันหมุนได้ครบร้อยแปดสิบองศาก็ต้องร้องจ๊าก จะไม่ให้ตกใจได้ยังไงล่ะครับ ก็ชมรมที่เคยสวยงามของเรา บัดนี้เลอะตุ่มเปื้อนมาก สภาพเหมือนเพิ่งผ่านสงครามโลกครั้งที่สามมาหมาดๆ ยิ่งงัยงั้นเลย

ทิชู้หลายม้วนถูกโยนกระจัดกระจายระโยงระยางเละเทะเต็มสนามหญ้าหน้าอาคารไปหมด ประตูกะจกของชมรมถูกเขียนด้วยปากกาสีแดงว่า ‘**Fuck U**’ ตัวใหญ่อย่างกับโอ่ง ดันไม้ถูกโค่นเละเทะจนดินในกระถางเทกระจัดออกมากอง ข้าวของตกแต่งพังพินาศ และมีกระดานับสิบแผ่นเกลื่อนกลาดรกหูรกตา ผมหยิบขึ้นมาหนึ่งแผ่นและกางมันออกเพื่อจะดูให้ชัดๆ

มันคือโปสเตอร์ของวง Twelve Little Monkey...

ฉิบหายแล้วไงไอ้เอ็ม -_-

“มึงไปทำเขาแบบนั้นทำไมอะ!” เสียงนินทาวาดอยู่ด้านหลัง เล่นเอาผมสะดุ้งชนลูกชู้ กำแผ่นกระดาษในมือแน่นประหนึ่งว่ามันเป็นที่พึ่งทางใจ

“กูไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่โตแบบนี้ แค่หวังจะสร้างกระแสให้ชมรมเฉย ๆ เอง”

“ไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องใหญ่? ไม่รู้หรือไงว่าคลิปใน Youtube คนดูเป็นล้านแล้วนะ”

“เฮ้ยจริงอะ แบบนี้ก็ได้เงินเยอะเลยดิ”

“ไม่ต้องเปลี่ยนเรื่อง!”

จ๋า ๆ ๆ ไม่เปลี่ยนก็ได้ ด่าต่อได้เลย ฮือ ๆ กำพระ กลัว ๆ ๆ

“แล้วนี่อีก” นีร สาวสวยผิวแทนผู้สวมหมวกไหมพรมกับชุดนิสิตได้สวยที่สุดในโลกยื่นโทรศัพท์มือถือมาให้ “แหกตาดูซิว่าเกิดอะไรขึ้น”

ผมเพ่งมองจอสีเหลี่ยมอย่างตั้งใจ เห็นว่ามันเป็นภาพทะเลตอนกลางคืนที่ถูกอัปโดยไอจีชื่อ @feelflowontherun พร้อมแคปชั่นที่อ่านแล้วเสียวสันหลังวาบ

‘ผมไม่อยากได้บัลลังก์ของใคร ผมมีที่นั่งของผมแล้ว ขอคุณ’

โหห ปากคอเราะร่ายไม่แพ้กันเลยนะน้องน้ำา
ยังไม่ทันได้ใช้นิ้วเลื่อนไปอ่านคอมเมนต์ นีรก็ชักมือกลับไปซะแล้ว “ไม่ต้องดูให้เสียเวลาหรอก ส่วนมากสาปแช่งมึงกันทั้งนั้น”

“ใจร้ายจังคนสมัยนี้”

“เห็นผลของการทำอะไรไม่ปรึกษาคนอื่นก่อนหรือยังอะ”

“ก็บอกแล้วไงง ไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องใหญ่โตขนาดนี้อะ”

“มึงนี่ประเมินพลังตังน้อยเกินไปนะ รู้มั้ยเวลาเขาเลือกสนับสนุนใครคือทุ่มเททั้งกายทั้งใจปกป้องเลย ตัวมึงเองยังไม่มี

โอกาสมีแฟนคลับเดนตายแบบเขาเลยด้วยซ้ำ”

“จะมีได้ไง คนละตลาดกัน”

“ทำไมมึงชอบเถียงวะ!!!”

“กูชอบแก้ตัวต่างหาก” ผมแหยมั่นเล่น “เออน่า รู้สึกผิดแล้วเนี่ย แค่ว่าจะยู่ให้อัฟฟิโพล์อะไรนั่นวะมาเข้าชมรมเรียกความสนใจเด็ก ๆ เฉย ๆ ไม่คิดว่าจะดราม่าเลยเถิดขนาดนี้จริง ๆ นะ”

“กูละสุดจะทนกับคนอย่างมึงจริง ๆ” นีรธอนหายใจ “นี่เป็นแค่คำเตือนนะ เชื่อได้เลยว่าจะยังมีมาอีกเรื่อย ๆ แน่ เตรียมใจไว้เลย”

หahaha!? จะมีมาอีกเหรออ ขนาดคำเตือนยังละขนาดนี้ ของจริงไม่ป้าชีใส่หน้ากันเลยหรือไงเล่าา

แม่งเอ๊ย รู้สึกผิดวะ รู้สึกผิดจริง ๆ อะ คิดน้อยอีกแล้ว เช็งตัวเองวู้ย!

“เฮียตักบ้อเบิ้ลรู้เรื่องนี้หรือยัง” ผมถามถึงสมาชิกหลักอีกสองคนที่เหลือของชมรม

“ยังสิ ถ้าเฮียตักบ้อไม่มีโอกาสมาลอยหน้าลอยตาพูดจាកวนดินอยู่ตรงนี้หรอก”

“ถ้างั้นเราต้องรีบทำลายหลักฐานก่อนที่สองคนนั้นจะมา” ผมตีดนิ้วดังเป๊าะ

“ไอ้เวร ล่านึกผิดบ้างมั้มึงเนี่ยย” ไอ้เนิร์มองหน้าผมแล้วกระตืบเท้าปึงปึงทำท่าจะร้องให้อีกรอบ มีการยกมือขึ้นพนมหม่อมองท้องฟ้าชะด้วย “โอ้ยยย พระเจ้าขา นุ้ยเหนื่อยจังแล้ว ถ้าอีมีเรื่องให้นุ้ยเจ็บหัวจิงหูพันนี้ นุ้ยขอแลกกับการผอมง่าย ๆ ได้มั้ยคะ”

“พีเอ็มเยดคะ!”

เฮียยย ตกใจหมดใครตะโกนเรียกวะ มาไม่ให้ลุ่มให้เสียง นึกว่าพระเจ้าขานรับเสียงภาวนาภาษาใต้ของไอ้เนิร์ม้นชะแล้ว

ผมลุกขึ้นละจากการกวาดเศษดินของกระถางต้นไม้ แล้วก็เห็น

ว่าเป็นผู้หญิงใส่แว่นคนหนึ่งที่คล้ายคลึงคลาว่าน่าจะเป็นรุ่นน้องในคณะ ยืนทำหน้าบึ้งตู่หงุดหงิดๆ ถัดจากเพื่อนสาวได้ไม่ไกล ไม่ไกลนัก

แต่ก่อนจะพูดจะจากัน ขอผมอธิบายหน่อยเฮอะละละ “จริง ๆ ออกเสียงว่าเยสนะครับน้อง”

“...”

“เอ๋มเยส แบบ Yes! นะครับ แฮะๆ”

“...”

เจียบเลย ไม่อยากคุยด้วยกับออกมาตรงๆ สิ แงๆ “มะ...มีอะไร นะครับ”

“อาจารย์ปู้เรียกพบที่คณะคะ” น้ำเสียงน้องแว่นข้างทำร้ายจิตใจผู้ชายอย่างผมเหลือเกิน

“ ‘นะคะ’ ได้ยังงี้ ต้อง ‘นะคะ’ สิครับ”

“...”

สงสัยไม่เกิดมุกวะ จางเซียว ข้ามไปละกันเน้อ “ตอนนี้อยู่ เหรอ”

“ด่วนคะ!” แล้วเธอก็สะบัดสะบั้งเดินหายลับไป เรียกว่ามาเร็ว เคลมเร็วยิ่งกว่าประกันชั้นหนึ่ง

“แฟนคลับฟิลิ์ฟล์แห่งเลยกว่า” นีรบนออกมาลอยๆ ไล่หลังสาวแว่น ก่อนจะถอนหายใจยาว “มึงรีบไปเหอะ เดี่ยวทางนี้ผู้จัดการเอง”

“ขอโทษทีวะ ฝากด้วยนะมึง เดี่ยวกูจะรีบกลับมาช่วยให้เร็วที่สุด” ผมแทบจะยกมือไหว้เพื่อน รู้สึกผิดจังง

“เออ อาจารย์เขาว่าไงก็อพเดทด้วยละกัน หวังว่าจะไม่ใช่ข่าวร้ายนะ”

“เฮอะ! มึงก็เวอร์” ผมแค้นหัวเราะเสียงดังลั่น จัดการผายมือทั้งสองไปยังบรรยากาศที่ละอะโดยรอบ “จะมีอะไรแย่กว่านี้อีก

เธอมึงว่า”

“คุณมีสิทธิ์ที่จะเรียนไม่จบในระดับดินทร์”

โป้ง!

เสียงนั้นประหนึ่งเป็นกระสุนปืนยิงแสดหน้าผมอย่างจัง เล่นเอาผมนิ่งกระตุกยี้มเกร็งๆ ตัวชา มองหน้าอาจารย์แบบคนไม่เชื่อหูตัวเอง

“อะ...ว่าไงนะครับ ตะกี้เหมือนหูผมวิ้งๆ”

“ผมพูดจริงนะ คุณจะเรียนไม่จบ”

อ๊ะ ชัดแระ ชัดแจ้วเลยด้วย “ตะ...ได้ไงครับอาจารย์!”

อาจารย์ปู้ ผู้เป็นคนบดเคี้ยวสังคมศาสตร์มองลอดแว่นตาทรงสี่เหลี่ยมมาทางผม จัดการโถมเลียสารรูปผมตั้งแต่ล่างขึ้นบน และหยุดก็อยู่ตรงผมสีชมพูขานมอันเป็นเอกลักษณ์และยี้มแหยๆ ออกมา

“อียังวะ...”

แง่วว อาจารย์ทำไมไม่ตอบผมก่อนละ ได้ อย่าเพิ่งมาสนใจรูปลักษณ์กันซี

อาจารย์หนุ่มกลับมาพูดต่อ “เธอติด F วิชาเลือกเสรีตอนปีหนึ่ง”

“ปีหนึ่ง...” ผมลองเหลือกตานึกย้อนเวลากลับไป ปรากฏว่าทุกอย่างเลือนรางมากครับ รางพอๆ กับอนาคตของผมตอนนี้เลย (ถ้าจะเรียนไม่จบจริงๆ อะนะ) ก็นั่นมันก็ปีมาแล้วละ จำได้แค่ที่ว่าปีหนึ่งต้องไปเรียนที่นครนายก ได้เจอเพื่อนเฮี้ยๆ พวกกันหลงระเรีงไปกับแสงสีสุราและนารี ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับการเรียนแทบบ่อบ่

“ผมจะเตือนความจำคุณเอง” อาจารย์หยิบหลักฐานซึ่งเป็นกระดาศีขาวธรรมดาๆ มาให้ดู สิ่งแรกที่ผมเห็นคือ F ตัวบ้อเร่อ

เตะเป้าตามผมเข้าอย่างจัง “ตอนนั้นคุณเลือกวิชาเซรามิกของคณะศิลปกรรมฯ”

“อ้อ” เออวะ เริ่มมีเค้ารางๆ ละครับ ถ้าจำไม่ผิดตอนเฟรชชีผมลงเลือกเสรีวิซางานปั้นเซรามิกเบื้องต้น เพราะไปติดสาวสินก้าเข้า ทนปั้นหม้อปั้นไหเป็นเดือนๆ สุดท้ายแม่ก็เลิกกัน เพราะคุณเธอชอบหนุ่มคณะเดียวกันที่มาจีบทีหลังมากกว่า หักอกซะไม่เกรงใจซี้ดดิ้นที่ติดชอกเล็บกุเลี่ยย แล้วหลังจากนั้นผมก็ไม่เข้าเรียนอีก มันเจ็บปวดใจ

“คุณนี่นะ รู้ว่าจะจบเกรดไม่สวยแท้ๆ แทนที่จะดรอป ดันปล่อยให้ติด F พลาดเกียรตินิยมไปฟรีๆ” แล้วอาจารย์ก็เฟงมองกระดาดอีกครั้ง “เออ...ผมขอถอนคำพูดนะ จริงๆ เกรดรวมของคุณก็ไม่สามารถคว้าเกียรตินิยมได้หรอก”

เออออ แทงใจดำมันเข้าไปปป

“แล้วอย่างนี้ผมต้องทำยังไงบ้างครับ” ผมยื่นหน้าถามเข้าเรื่องอย่างกระตือรือร้น

“คุณต้องลงเรียนใหม่ให้ครบหน่วยกิตในเทอมนี้ ลองมองหาวิชาเลือกเสรีที่น่าสนใจดู”

“แต่เทอมนี้ตารางเรียนผมแน่นไปหมดแล้วนะ’จารย์”

“ถ้ามันเป็นเทอมหน้าก็ได้นะ”

ผมลองคิดตาม “โหยยย เทอมหน้าผมต้องทำ Thesis คงไม่มีเวลามากนัก”

“งั้นก็เรียนมันอีกสักปี เรียนจบช้าๆ พวกคนในวงการเขาชอบทำกันไม่ใช่หรอ”

“ไม่ตลกนะอาจารย์” ผมทำหน้ามู๋ ‘จารย์ไม่ต้องมาทำหน้าที่ขำขันแบบนั้นเลยย “ไม่มีทางอื่นแล้วจริงๆ ใช่มั้ยครับ”

“ไม่มี นี่คือทางเลือกสุดท้ายของคุณ” อาจารย์ปุกแขนขึ้นกอดอก “ครูคนอื่นเขาไม่จ้ำจี้จ้ำไชคุณแบบผมหรอกนะ แต่ที่ผมทำ

ก็เพราะเป็นห่วงคุณ คุณเป็นคนเดียวในรุ่นที่เสี่ยงจบช้า และถ้าคุณจบช้าปัญหาต่าง ๆ ก็จะตามมาพจนเรียนไม่จบเอา อุตส่าห์ลากมาถึงสี่ปีขนาดนี้แล้ว สู้อีกหน่อยสิวะคุณเอ็มเอส”

ผมหลุดยิ้มออกมาเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเรียกผมด้วยชื่อในวงการ

จริง ๆ ผมกับอาจารย์บู๊ค่อนข้างสนิทกันครับ ถึงอาจารย์จะเป็นคนบดบี้แต่ก็สนิทกับเด็ก ๆ ในคณะมาก ๆ โดยเฉพาะเด็กเอกบริหารเพราะแกเป็นครูประจำภาควิชา นั้น เวลา มี เรื่อง อะไร พวกเราก็ตจะคอยปรึกษาแกกันอยู่ตลอด ๆ อาจารย์บู๊คิดว่าผมมีความฝันอยากเป็นแร็ปเปอร์มาตั้งแต่ปีหนึ่ง แกไม่เคยดูถูกดูแคลน ตอนนั้นแกยังเอาเทปยุคแรก ๆ ของพีโจ้อับบอยกับพีดาจิมมาแบ่งให้ผมฟังเลย

“ขอบคุณนะครับอาจารย์” ผมยกมือไหว้ “เดี๋ยวผมจะรีบไปทำเรื่องก่อนจะหมดเขตลงทะเบียนครับ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง” พุดจบอาจารย์บู๊คว้าเอกสารอีกปึกโยนลงบนโต๊ะดังโครม “ผมดูวันว่างที่ตรงกันกับวิชาเสรีที่เปิดเรียนให้แล้ว ดูเหมือนคุณจะมีทางเลือกเดียวคือเข้าวันจันทร์เท่านั้น”

ผมชะงักไปแป๊บหนึ่ง “ก็คือเวลานี้แหละครับ”

“ใช่แล้ว” อาจารย์หนุ่มพยักหน้า เปิดเอกสารตรงหน้าโชว์ให้ผมดู “พวกนี้เป็นรายวิชาที่ผมว่าเหมาะกับคุณ และไม่หนักจนเกินไป”

ผมลองก้มลงไปดูข้อความในเอกสารพวกนั้นบ้าง สุดท้ายก็ต้องนินวหน้าเหยเก

“มีแต่รายวิชาของลินกำกับทั้งนั้นเลยนี่อะ”

“ทำไม” อาจารย์บู๊ยิ้มแหย่ “กลัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยเหวอครับเอ็มเอส”

“เฮอะ ๆ” ไม่รู้จะพูดอะไรรู้ย หัวเราะแห้ง ๆ ไปก่อนแล้วกัน

“ไม่ต้องกังวล ผมไม่ให้คุณกลับไปเรียนวิชาเซรามิกอีกครั้งหรอกน่า” ผู้อาวุโสชี้นิ้วลงกระดาด “ผมว่าลองลงเรียนอะไรที่ยืดหยุ่น

กว่านั้นดีกว่า อะไรที่ไม่ใช่วิชาเฉพาะเจาะจงอย่าง...ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม”

“ถ้าอาจารย์เห็นสมควรผมก็ไม่กล้าขัดหรอกครับ”

“เอ๊ะ ไอ้เนี่ย” อาจารย์ทำเป็นง้างมือจะฟาด ผมรีบหลบตาม สัญชาตญาณ ดินะที่แกแค่ทำเล่น ๆ แต่กลัวอะ ขอระแวงไว้ก่อนไม่เสียหาย แง ๆ “ถ้าคุณโอเคผมจะติดต่อไปยังอาจารย์ที่รับผิดชอบ รายวิชาให้ ไปเรียนก่อนแล้วเรื่องลงทะเบียนค่อยจัดการทีหลัง”

“อ้อ ขอบคุณนะครับ” ซาบซึ้งใจสุด ๆ อาจารย์เฝ้าจิกะผม ตลอดเลย

“ไปสิ”

ผมเบิกตาโพลง “ไปไหนครับ”

“ไปเรียนเลยสิ จะนั่งทำหน้างอยู่ทำไม”

“หahaha! เริ่มวันนี้เลยเหร้ออาจารย์!!!???” เดียว ๆ ไม่ทันได้ ตั้งตัวเลยนะะะ

“ก็ไหนะสิ คุณต้องไปย้อมผมสีเขียวต่อหรือไงเล่า” อาจารย์ปู๋ ขำขันคิกคัก ได้ ผมไม่เคยคิดจะย้อมผมสีเขียวลักหน้อย “นี่เพิ่งแก้ โมงห้าสิบ วิชาประวัติศาสตร์ศิลป์เริ่มเรียนสิบโมง เพื่อเวลาเดินไป ตึกศิลปกรรมฯ ก็น่าจะทัน”

“...”

อาจารย์ปู๋ยกนิ้วชี้ที่ก่อนหน้านี้ใช้จิ้มกระดามมาไว้ตรงหน้าผมแทน “อย่าให้ผมพูดซ้ำ รีบไป!”

จ๋า ๆ ๆ ไปก็ไป จารวรรย

ผมกลืนน้ำลายอีกใหญ่เลยครับ เดินออกจากห้องพัก คณาจารย์นี้แทบจะขาพับขาอ่อน อยู่ ๆ ก็ใจสั้นพับ ๆ รู้สึกตื่นตื้น ขึ้นมาเฉย แต่มากกว่าความตื่นตื้นตื่นใจคือความงงวยตามไม่ทัน อะไร กันวะเนี่ย นี่ไม่ใช่เรื่องที่ผมจะได้พบเจอในวันเปิดเทอมวันแรกเลย ได้อ้อ กำพระแล้วน้ำา

[เข้า ไปทำอิท่าไหนวะนะ!?!]

“เออนะ เรื่องมันยาว ไปได้เลยแล้วจะไปเล่าให้ฟังนะนี่”

[เออๆ ยังไงเสร็จแล้วมาเข้าห้องชมรมด้วยละ เฮียดีเรียกประชุมด่วน]

“จ้าา แค่นี้ขอเข้าห้องเรียนก่อน”

ดีดี!

ผมย่อง

ใช้ครับผมย่อง...ผมย่องเข้ามาในห้อง 304 ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่เป็นห้องเรียนวิชาประวัติศาสตร์ศิลป์อย่างสงบเสียงมึนตึ่ม

ตอนแรกนึกว่าเป็นห้องสี่เหลี่ยมน่ารักๆ เรียนกันคนสองคนสรุปะแอกยิ่งกว่าอิมแพ็คอารีนาเมืองทองธานี แถมได้เรียนยังเป็นชั้นบันไดซึ่งหันหน้าเข้าหาผู้สอนไม่ต่างอะไรกับเวทีคอนเสิร์ต

แม่งง ยิ่งใหญ่เกินไปม๊ยะ ยิ่งใหญ่จนรู้สึกประหม่าไปหมดแล้วเนี่ยย

“มึงง ไข่ปะๆ”

“เออ นี่แหละเอ็มเอส”

“พี่เขามาลงเรียนวิชานี้หรอ!”

“เฮล่าวว”

“แต่ตัวแรงกว่าคณะเจ้าภาพอีกอะ”

“ตัวจริงเตี้ยวะ”

“เห็นแบบนี้ข้างในซิกซ์แพ็กแน่นลั๊วๆ เลยนะมึงง”

เสียงซุบซิบนิทนาดังหึ่งไล่หลังในขณะที่ผมก้าวขาขึ้นบันไดที่ละชั้น คิดว่าไม่ได้ยินเลยดี แต่ก็ขอบคุณนะครับที่ซมซิกซ์แพ็กแน่นๆ ของพี่ จะไม่แน่นได้ยังไงละซิอัพเข้าเย็นขนาดนี้ ความยิ่งใหญ่มันซ่อนอยู่ภายใต้ร่างกายที่ฟอมเกร็งเสมอจนครบน้องๆ จะบอกให้คิๆ

เดียว ๆ ตอนนี่ผมต้องหาที่นั่งก่อนสิ เดินขึ้นมาเกือบจะชั้นบนสุดแล้วยังไม่เจอที่ว่างเลย ไม่มีใครหยุดสักคนเลยอะ เด็กสินค้านี่เขารักการเรียนรู้จริงๆ

ในขณะที่ผมกำลังจะถอดใจเดินลงไปใหม่เพื่อสำรวจที่นั่งอีกฝั่ง สายตาเจ้ากรรมก็กวัดไปเห็นอะไรบางอย่างที่สว่างจ้าโดดเด่นออกมาจากคนอื่น

เฮียยย นะ...นี่มันดาวสินกำปีก่อนนั่นนี่หว่า น้องหยากไยไซ้มัย สาวผมบ๊อบหน้าหมวยอินเตอร์ สเปกเลยทีเดียวนะ

ใจมันแซกขึ้นมาซะดื้อ ๆ ได้แต่ยืนกุมมือเหนือเข็มขัดนิรภัยจ้องคนสวยไม่ว่างตา จนเพื่อน ๆ เขาสะกิดให้สาวเจ้ารู้ตัวว่ามีไอ้กระจิวกำลังแอบมอง

“^^”

วะ...เวอร์ละ เขายิ้มให้วะ ฮี้อออ ทำไงดี ๆ ๆ กุมใจ ๆ ๆ สวยเหมือนนางแบบที่ชื่อกิเกะเลยอะ ผมสามารถล้มหัวฟาดพื้นกลิ้งหลุน ๆ ลงบันไดได้ทันทีเลยนะ พูดจริงงง ปลื้มมานานละคนนี่

เฮ้ย O_O โตะด้านหน้าน้องหยากไยว่างวะ ว้าวว แฉ่วว อยู่ ๆ ก็มีหนูหวานมาเสิร์ฟถึงที่ ไม่โอ้แอ้ครับ ผมจัดการพุ่งตัวไปหย่อนตุตยงที่ว่างนั้นอย่างไม่มีรีรอ โอ้โฮ ขนาดน้องอยู่ด้านหลังแท้ ๆ ยังได้กลิ่นความสวยมาถึงตรงนี้ ความเป็นดาวอะเนอะ อยากจะเด็ดมาดมคนเดียวทั้งคืนเลย กินด้วยก็ได้เข้า! ง่า ๆ ๆ

“ครอกก กกกกก”

แต่อยู่ ๆ ก็มีเสียงกรนดังเข้ามาในหูผม ทำเอาอารมณ์ซาบซึ้งที่มีต่อดาวคณะสินกำก่อนหน้านั้นมลายหายไป แล้วผมก็เห็นว่ามีไอ้หนูมใส่เสื้อนิสิตแขนสั้นนอนฟุบบนโตะที่อยู่ถัดไปจากผม

อ้าว เมื่อก็ไม่ทันสังเกต ช่าง ๆ ผมมีคณั่งอยู่ก่อนแล้วหรอเนี่ย แถมยังหลับเป็นตายอีกต่างหาก สงสัยเพราะมันกรนเสียงดังเป็นเครื่องยนต์เรือโดนมิกอย่างนี้จะมั้งถึงไม่มีใครมานั่งด้วย แล้ว

แบบนี้ผมจะเรียนรู้เรื่องกับเขามั้ยละเนี่ย

แต่ช่วงมันเถาะครับ แค่นี้ได้อยู่ใกล้ๆ น้องหยากไยก็เป็นพอ จากนั้นมีแรงบันดาลใจมาเรียนเช้าวันจันทร์แล้วไว้อยย คิ ๆ

ผมนั่งกุมมือน้อยอยู่ใต้โต๊ะสักพัก จู่ๆ เสียงคุ้ยเขี่ยแซ่ของน้อง ๆ สีนกาก็เจี๊ยะปลิ้นในทันใด ก่อนผมจะชะโงกมองลงไปเห็นว่า อาจารย์ชายซึ่งน่าจะเป็นผู้สอนเดินเข้ามาในห้องสด ๆ ร้อน ๆ พร้อมสื่อการเรียนการสอนกองใหญ่ที่อุ้มไว้ด้วยแขนข้างเดียวอันแสนแข็งแรง

เฮีย...ดูโหดชิบเป้งเลยวะ ฮือออ 'จารย์'! เอาถุงมาลงนรกหรือเปล่าว่าาา รู้มาบ้างว่าคณะนี้รับน้องโหด หวังว่าอาจารย์จะไม่โหดเหมือนกับเขานะ ฮือ ๆ ๆ

“ครอกก กกกกก”

ไอ้ห่านี่ก็กลับเป็นตายไม่แคร์โลกเลย ตื่นไว้อยย อาจารย์มึงมาโน่นแล้วเห็นมัย

“สวัสดิ์ครับนิสิต”

“สวัสดิ์ครับ/สวัสดิ์ค่ะ”

“สุขสันต์วันเปิดเทอม”

เหล่าหนุ่มสาวสินก้าหัวเราะเหอะ ๆ คนละทีสองทีเหมือนจะขำก็ขำไม่สุด แม่งโคตรระแหน่ แม้แต่เด็กพวกนี้ยังมีท่าทีเกร็ง ๆ กับอาจารย์ตัวเองเลยอะ แล้วคนนอกอย่างผมควรทำตัวยังไงว่าาา ใครก็ได้หยิบกูออกไปจากตรงนี้ที

“เอ้มเฮส”

“ครับ!!!” ผมแต่งพรวดขึ้นจากเก้าอี้ หน้าตาตื่นเหมือนเจอผี ในขณะที่อาจารย์ซึ่งอยู่ ๆ ก็เรียกชื่อผมออกมาตะกี้ก็กลับหลุดขำ แม่งเอี้ยยย ตกใจหมดดด

“เห็้อแตกขนาดนั้นไปออกกำลังกายมาหรือไง”

ผมก้มสำรวจตัวเอง เฮียเลื้อเปี้ยกเลยอะ “อะ...ผมตื่นเต้น

ครับ”

“ตื่นเต้น?” อาจารย์สินกำเอียงคอ ไข่ เพิ่งได้เห็นการแต่งตัวของแก อย่างกับนายแบบหลุดมาจากแม็กกาซีน “ตื่นเต้นกับอะไรครับ คน? สถานที่? หรือวิชาที่เราจะได้เรียนกัน?”

“เอ่อ...ผม...เอ่อ...” พะพะพะพูดดดไม่ถวกละ เวงเอี้ยยยสายตานับร้อยจ้องมาที่ผมคนเดียวเลยอะ

“หึๆ ไม่ต้องล่กแบบนั้น ผมแค่เรียกชื่อเพราะอยากเห็นหน้าคุณเฉยๆ ผมเป็นแฟนคลับ”

“อ้อ...” ก็นี้กัว่าอะไร “เดี๋ยวมผมแจกแผ่นซิงเกิ้ลพร้อมลายเซ็นให้ตอนเลิกคลาสนะครับ”

แล้วเสียงหัวเราะก็ดังครืนไปทั้งห้อง เอ้า กะจะพูดเท่ๆ ไหงมาขำกันได้อะ ไม่รีสะเป็กกันเลยนะน้อง

“แต่ถึงยังงิ ในคลาสผมขอเรียกคุณว่าบดินทร์ชื่อจริงของคุณแล้วกันนะ”

“ได้เลยครับ’จารย์” ผมยิ้มแหะๆ “เอ่อ...ผมนั่งได้รียังครับ”

“หึ ตามสบายครับ”

ฮู้ว! รอดตัวไปวะ นึกว่าจะมีเหตุการณ์นองเลือดเรียกไปทำโทษหรือประจานว่าไอ้เนี้ยมันลงเรียนช้าอะไรเงี้ยอีก ชักชอบแกขึ้นมาแล้วแฮะ คนที่ฟังเพลงเอ็มเอสย่อย่อมมีรสนิยมและน่ายกย่องเสมอ อีๆ

การเรียนการสอนวันแรกเริ่มจากการแจกแจงหัวข้อต่างๆ ให้นิสิตรับฟัง ด้วยความที่ผมมาเข้าเรียนอย่างไม่ทันตั้งตัวจึงไม่มีสมุดจดเหมือนกับคนอื่น ก็เลยต้องพิมพ์ใส่ Note ในโทรศัพท์มือถือแทน มือนี่หงิกพันกันเป็นปลาหมึก กลัวจดไม่ทันเพราะอาจารย์พูดเร็วเหลือเกิน

เอาเข้าจริงวิชานี้ น่าสนใจนะครับ ตอนแรกผมก็นึกว่าประวัติศาสตร์จะน่าเบื่อๆ แต่ผมเพิ่งรู้ว่าคณะนี้เรียนลึกกว่านั้น ไม่ใช่

แค่ความรู้แบบศิลปะอะศิลปะ แต่ครอบคลุมไปถึงดนตรี การแสดง การเต้น หรือแม้แต่วงการแฟชั่นที่เคยผ่านมาในอดีต ฟังดูน่าตื่นเต้น ใ้ม้ยล่ะครับ ผมละรอเรียนเรื่องประวัติศาสตร์เพลงฮิปฮอปไม่ไหว แล้ววว มีหวังได้ A แห่งเลยวะวิชานี้ คี๋ๆ

แต่ในขณะที่ผมกำลังจดทุกอย่างตามที่อาจารย์พูดอยู่นั้น อยู่ๆ ก็มีอะไรบางอย่างลอยมาเข้าหู ทำให้มือซึ่งกำลังพิมพ์ึกๆ ชะงักไปกะทันหัน

“อ้าา อี้ อี้อออ อี้ อี้ อี้”

ละ...เสียงเซี่ยอะไรวะ!

“อ้าา อี้ อี้อออ อี้ อี้ อี้”

แน่ะ ดังขึ้นกว่าเดิมอีก

ข้างหน้าเรอะ...ก็ไม่ใช่

ข้างบน...ไม่หรอก น่องหยากไย่คนสวยยังก้มจดเล็คเชอร์อยู่เลย

แล้วเสียงมันมาจากไหนวะ!!!

หรือว่า...

ผมค่อยๆ หมุนคอไปทางด้านขวา ในจุดที่ซึ่งก่อนหน้านี้มีไอ้ซีเซียวหนึ่งนอนกรนอยู่ ทว่าตอนนี้มันไม่ได้นอนอีกต่อไปแล้วครับ กลับเอาจอกเกยแขนจ้องตาแป๋วไปยังโทรศัพท์ในมือตัวเอง ที่บัดนี้ มีฉายภาพเคลื่อนไหวสิ่งตึงตึงของสาวยุ่นคนหนึ่งอยู่

“หึๆ”

เซี่ยเอี้ยยย ถึงมาก ใจมึงถึงมากกก!!! คนห่าอะไรดูคลิปปี้ในห้องเรียนวะลัลลส แถมดูไปหัวเราะไป เกินคนแล้วมึงเอี้ยยย

“หึ?...” เหมือนมันจะรู้ตัวแล้วครับว่าถูกผมจ้องอยู่ ไอ้เด็กสินกำหันขวับมาทันที และนั่นยิ่งทำให้ผมสติแตกยิ่งกว่าการที่เห็นใครคนหนึ่งอาจหาญดูสื่อลามกในสถานที่อย่างนี้ซะอีก!!!

ก็มันใช่ feelflow ที่ผมอัดคลิปทำมันไว้นี้หว่า!!!

ผมตัวแข็งทื่อไปเลยครับ ปากสั่นระริกพูดอะไรไม่ออก ไม่คิด
ไม่ฝันว่าจะเจอมันในห้องเรียนแบบนี้ ตัวจริงแกร่งดูดีกว่าในรูปนะ แต่
ทำตัวเสื่อมแบบนี้ก็ไม่ไหวปะว่าา

เดี๋ยวดิ...จ้ะมันต้องจำผมได้แน่ ๆ ว่าเป็นคนอัดคลิปไปทำมันไว้
เวอร์อัย ชวยซ้ำชวยซ้อน รีบหลบหน้ามันให้ไวเลยครับ

“ดูปะ?” ยัง...หันหน้าหนีมาอีกฝั่งขนาดนี้มึงยังกล้าจะส่งเสียง
ตามมาอีก!

“...”

“พอถูกส่งผิดมาในกรุ๊ปครอบครัว โดนแม่ด่ายับเลย ตลกสัส”

ฮือออ ไม่ต้องอธิบายก็เข้าใจา แค่ปิด ๆ ไปก็พอเนอะ นี่กู
เป็นคนเดียวที่เห็นความเสื่อมนี้ปะเนี่ย ทำไมคนอื่น ๆ เขานิ่งกัน
จังงง ปิดไว้ยัยย เดี่ยวอาจารย์มึงก็ได้ยินเอาหรอกกก

“หันหน้ามานี้ดี”

“...” เจียบไว้ เจียบไว้ ทำเป็นตั้งใจเรียน พิมพ์ยิก ๆ ๆ

“หันมาหน่อย”

เซี่ยยย อยู่ ๆ ก็มากระซิบใกล้หู แม่่งเขิบมาใกล้ผมตั้งแต่เมื่อ
ไหน่ ตกใจจนสะดุ้งเอี้ยวตัวมามองหน้ามันโดยอัตโนมัติเลยครับ
แงงง ขนลุกเลยแม่่งง

“มึงเป็นใครอะ”

โห มึงคุยกับกูแบบโคตรกันเองกันเองเลยเนอะ “ผมเป็นรุ่นพี่
คุณ”

เวลาคุยกับคนที่ยังไม่สนิทผมชอบแทนตัวแบบนี้แหละครับ
ไม่ได้หยาบเหมือนเพลงที่แต่งตลอดเวลาได้้อ

“อ้อ รุ่นพี่เหรอครับ ขอโทษที” ไ้ผมด่าย้อมอดำชพัยกหน้า
พร้อมเปลี่ยนสรรพนามเสร็จสรรพ “แล้วพี่มาเรียนกับพวกผมทำไม
อะ”

“อยากเรียนๆ ขอบหาความรู้”

“อิม พี่ชื่ออะไร”

ผมพยายามเก็บอาการล่อกล่อกของตัวเองไว้ให้มากที่สุด
“เอ็ด ซีแรน”

“นั่นนักร้องไม่ใช่เหรอ”

“ชื่อข้า ชื่อนี้ไหลจะตาย”

“อ้อ...” แล้วมันก็พยักหน้าอีกรอบ แต่คราวนี้เกาตรงตัวเอง
ใหญ่เลยครับ ทำเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่ในหัว “เราเคย
เจอหน้ากันที่ไหนปะครับพี่เอ็ด”

“ไม่ละ ไม่น่าจะเคยหรอก”

“แต่ผมคุ้นหน้าพี่จังเลย ไม่เคยเจอกันมาก่อนจริงอะ?”

“จริง”

ไอ้ฟิลิโพล์พยักหน้าเป็นครั้งที่สาม คราวนี้มันยอมถอยเก้าอี้
กลับไปอยู่ที่จุดเดิมแล้วครับ เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าผมปลอดภัย
สักที เอ้าา เนียนชะยย นึกว่าจะโดนจับได้ซะแล้ว ้วย! น่ากลัวเป็น
บ้า คราวหน้าเตือนผมให้เปลี่ยนที่นั่งใหม่ด้วยนะ เวิร์จจริงๆ เกือบไป
แล้วกู

“อ้อ! อ้ออ อ้อ! อ้อ! อ้อ!”

ทะเล...ทำไมมันยังไม่ปิดคลิปอีกวะะะ แถมคราวนี้เสียงเซอร์-
ราวด์เลยส์ส ไว้ยย

“หิ” เสียงหัวเราะแสนทมิฬนั้นทำเอาผมขนลุกชู รู้สึกได้ถึง
กลิ่นความฉิบหายยิ่งงชอบกล

พอผมหันกลับไปมองมันอีกครั้งก็ต้องช็อกตาตั้งเลยครับ
เพราะมัน...กำลังยิ้ม

ใช่ครับ ฟิลิโพล์ผู้ที่ถ่ายรูปสามสิบไปไม่เคยยิ้มสักกะรูป กำลัง
มอบรอยยิ้มให้กับผมเพียงผู้เดียวในขณะนี้ แต่มันไม่ใช่ยิ้มที่ชวนให้
กรีดเลยสักนิด เป็นยิ้มคล้ายกระตุกมุมปากชวนสงสัยของพองขนจนผม

อยากยกมือไหว้พูดเสียงสั้นๆ ว่ากลัวแล้วจ้าา

“พี่คิดว่าผมโง่เหรอ”

“...”

“อย่าคิดว่ากูจะจำฝังไม่ได้นะครับคุณเอ็มเอส”

เวอร์ละเงอ...

แต่ก่อนจะได้พูดจาอะไรกัน รู้ตัวอีกทีโทรศัพท์มือถือถือนมือนั้น
นั้นก็ถูกเลื่อนมาหยุดไว้ตรงหน้าผมซะแล้ว แถมยังคงส่งเสียงร้องขอ
ชีวิตระงมแผดก้องไม่เลิกรา จนทุกคนหันพริบมามองเป็นตาเดียว
งะ ที่งี้พวกมึงเลือกได้ยืนกันเนอะะะะะะ ขอบใจน้ำาา

“อ้อ! อ้อออ อ้อ! อ้อ! อ้อ!”

“อาจารย์ครับ!” จู่ๆ ไอ้ฟิลิโพล์ก็ยกมือกลางอากาศ ก่อน
ที่สุดท้ายจะชี้มาทางผม นิ้วห่างจากหัวไม่ถึงคืบ เฮ้ย มึงจะทำ
อะไรรวร

“...”

“ไอ้นี้มันแอบดูหนังโป๊ในห้องครับ’จารย์!!!”

เดี๋ยวนะ นี่มันเหยอะไรกันนนนน

ไทม์ที่ 2

ชายผู้มาพร้อมกับความช่วยเหลือ

คณะสินค้านี้มันยังไถกันจะ

นี่ปี 2019 แล้วนะครับ ทำไมเขายังทำโทษนิสิตด้วยการไล่ให้ออกไปยืนนอกห้องอีกอ่า แถมมีการกำชับอีกด้วยนะว่าห้ามหนีกลับก่อนเด็ดขาดไม่งั้นช่วย ผมเลยต้องจำใจนั่งขัดสมาธิหลังพิงกรอบประตูบานใหญ่เล่นนิ้วตัวเองฆ่าเวลาไปพลางๆ จะบ้าตาย อายเด็กที่ผ่านไปผ่านมาชิบเป๋งเลยเนี่ย

หิ ไอ้ฟิลิโพล์นะไอ้ฟิลิโพล์ เพราะมีคนเดียวเลยถึงต้องขายหน้าประสาชืแบบนี้ ฝ่ายอาจารย์ก็ใจร้ายไม่ฟังผมอธิบายสักกะคำ งามน่ะ

...แต่อิงจากสถานการณ์แล้วแก้ตัวไปแกจะเชื่อก็อัสจรรย์มากครับ เสี่ยงกริตร้องของน้องยุ่นดังกระหึ่มอยู่ในมือถือตรงหน้าจะจะคาหนังคาเขาขนาดนั้น เรียกว่าจ้านด้วยหลักฐานไปโดยไม่ต้องฟ้องร้อง ไม่เรียกว่าช่วยก็ไม่รู้จะจำกัดความยังไงแล้ว

กูฝากไว้ก่อนนะ เดี่ยวเลิกเรียนมึงเจ็บตัวแน่ จะเอาคืนให้หนักวิ่งกลับไปฟ้องแม่ไม่ทันเลยคอยดู

ปิ๊ง!

แว่กกก ดูท่าจะเป็นกนูนี้แหละที่เจีบตัวแทน ฮือๆ ใครมันเปิด ประตูไม่รู้เวลาล่าเวลาเลยวะ! ไม่เห็นหรือไงว่ามีคนนั่งอยู่ตรงเน!

“ว้าย! ขอโทษค่ะพี่” น้องคนนึงรีบยกมือไหว้มือไม้พันกันยุ่ง เมื่อเห็นผมกุ่มหัวร้องโอดโอยอยู่กับพื้น เอ้า เลิกเรียนกันแล้วเรอะ จันผมลุกขึ้นยืนดึกกว่า ทำหน้ารู้สึกผิดให้อาจารย์เขาเห็นหน่อยจะได้ เห็นใจกัน

ผมยืนประสานมือก้มหน้าหลบสายตาเด็ก ๆ ที่เดินออกจาก ห้องเรียนไปที่ละคนสองคน ซึ่งทุกคนแหม่งล้วนส่งเสียงหัวเราะคิกคัก ทำยังกับเป็นเรื่องสนุก อะไรว้าาา ทุกอย่างมันเป็นเพราะเพื่อนน้อง นะเว้ย พี่ไม่ผิดซะหน่อย

เฮ้ย อาจารย์มา! “คุณบดินทร์”

“คะ...ครับๆ” น้ำเสียงเย็นยะเยือกมาเลยวะ

“วันนี้ผมไม่เช็กชื่อให้คุณนะ เท่ากับว่าคุณมีสิทธิ์ขาดได้อีกแค่ สองครั้ง” อาจารย์สินกำอธิบาย “ผมจะยังไม่แจ้งเรื่องนี้กับอาจารย์ ปูที่ปรึกษาของคุณแล้วกัน แต่ผมหวังว่าคาบหน้าคุณจะทำให้ผม ประทับใจมากกว่านี้”

“ขอโทษจริง ๆ ครับอาจารย์” ยกมือไหว้อย่างเร็วรีครับ ในใจ ก็อยากแก้ต่างอีกสักยก แต่คิดดูแล้วให้มันจบ ๆ ไปจะดีกว่า แค่นี้ ท่านก็ปรานีผมมาก ๆ แล้ว ถ้าอาจารย์ปูรู้เพิ่มอีกคนมีหวังโดนแจ้ง อิกยกซัวร์ มีแต่ตายกับตาย

แล้วอาจารย์หนุ่มผู้แต่งตัวดีก็จากไปโดยมีสายตารู้สึกผิดของ ผมมองตามไปจนสุดทาง ทว่าคนที่เดินตามหลังแถมมานี่สิทำเอาผม กลับมาเบิกตาโตเป็นไข่ห่าน น้องหยากไย่ดาวสินกำคนเดิมนั่นเอง เวิร์ด ไม่กล้าสู้น้าเลยอะ น้องเขาต้องผิดหวังในตัวผมแน่เลย ตอน นี้ในสายตาเขาคงมองว่าผมเป็นไอ้โรคจิตงุ่นง่านมกมากในกามซัวร์

“ขอโทษแทนเพื่อนด้วยนะคะ”

อะ...อ้าว “ครับ?”

“หนูเห็นแล้วแหละว่าไอ้ฟิวส์มันแก่งฟี้ อย่าถือสามมันเลยนะ มันชอบเล่นอะไรห่าม ๆ แบบนี้ตลอดเลย”

ไอ้ น้องไย...น้องเป็นคนเดียวที่มองเห็นถึงความบริสุทธิ์ในใจของฟี้ น้องคือพยานในจุดเกิดเหตุของแท้!

ว่าแต่...ไอ้ห่านั้นชื่อฟิวส์อะเหอะ ชื่อโคตรจี๊ด สมควรแล้วละที่ใช้ชื่อในวงการว่า feelflow ด้วยระดับชีวิตมึงขึ้นมาได้โขเลย

“อ้อ! แล้วเมื่อกี้อาจารย์สั่งให้จับกลุ่มศึกษา ฟี้อยู่กับหนูนะคะ กลุ่มหนูยังขาดอีกคนพอดี”

“ไอ้ว ยินดีเลยอะ...”

“**ไปชวนทำไมไย**” แยกที่ไม่ได้รับเชิญพูดแทรกทำเอาประโยคของผมขาดสะบั้น พอเห็นหน้ามันโผล่พ้นออกจากประตูห้องเรียน ก็ต้องกลอกตาทันที จะใครที่ไหนล่ะครับ ก็ตัวต้นเหตุมันนั่นแหละ ไ้ มารผจญเอ๊ย!

“ไม่เอาว่าฟิวส์ แค่นี้ยังแก่งกันไม่พออีกเหอะ”

“แล้วใครเริ่มก่อนอะ” คนตัวสูงเหลือบตาไปทางเพื่อน “เธอก็เห็นคลิปนั้นแล้วหนิ”

“พอน่า! ทำตัวเป็นเด็กไปได้” พอเพื่อนตัวเองขึ้นเสียง ไอ้ฟิวส์กลับชะงักไปทันทีอย่างเชื่องพัง หวาย ๆ ๆ สมน้ำหน้า คนสวยเขาปกป้องกุ๊จ๋า ไอ้เพื่อนไม่รัก!

“ถ้าจันตกลงตามนี้นะคะ เจอกันอีกที่จันทร์หน้าจะคะฟี้เอ็ม-เยส” แล้วคนสวยก็โบกมือลาพร้อมส่งยิ้มหวานก่อนจะเดินนวยนาดจากไป

โหยยย น้องออกเสียงชื่อผมถูกด้วยอ่า ปลื้ม ๆ ๆ ตาเป็นประกายวิ้ง ๆ ๆ

“มองเพื่อนกูตาเป็นมันเขียว”

แหะ เหียวเลยกู ทำไมไอ้ห่านีชอบทำผมเสียอารมณ์อยู่

เรื่อยไม่เดินตามเพื่อน ๆ มึงไปเล่า พักเที่ยงแล้ว ไปหาอะไรแดกซะ
ลิ่วะ

“ผมจะมองใครมันก็เรื่องของผม”

“คิดจะงาบของคนอื่นนั่นสิ”

ผมทำหน้างง เดียวนะ “ของใคร ของคุณ? โทษๆ น้อง
หยากไย่เป็นของคุณตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ดาวต้องคู่กับเดือนไม่รู้รีไร”

“เขาน่ะสวยสมดาว แต่คุณอะไม่มีเค้าเดือนเลย เหมือนหมา”

“ปากดีจัง”

“คุณทำผมขายหน้าในห้องเรียนนะ!”

“เลิกพูดคุณๆ ผมๆ ชวนให้อ้วกสักทีดี” เงื่อนให้เหมือนกับ
เพลงตัวเองหน่อย”

ตอนแรกกะจะด่าต่อ แต่พอมันพูดแบบนี้ผมนี่เขินเลย หุ้ยยย
ฟังเพลงของเค้าด้วยอะไรตะเอ็ง

“ผมพูดอย่างนี้กับคนที่ไม่สนิททั้งนั้นแหละ” ผมกล่าวเสียง
เรียบ “ไม่เหมือนคุณ ขนาดผมเป็นรุ่นพี่แท้ๆ พูดจาโคตรป็นเกลียว”

“เหวอครับ” มันเดินเข้ามายืนกอดอกตรงหน้า “แล้วในคลิ
ปนั้น ใครมันพูดจาทำทนายคนอื่นเขาอย่างกับอันธพาล”

“...” ไปต่อไม่ถูกเลยทีนี้ แฮะๆ กูเองจำา “ตอนนั้นอยู่ใน
โหมดเรปเปอร์”

“แล้วตอนนี้เป็นนักร้องโอเปราหรือไง”

“ขี้เกียจพูดกับคุณแล้วอะ ไปยืนทำหน้าที่หล่อตรงนั้นนะคุณ
นะ” ผมชี้นิ้ว

“ไม่ต้องชมอ่อย ยังไงก็ไม่ชอบนักร้อง”

เดี๋ยวว กูอ่อยมึงตอนไหนอะไอ้ทิด! มันหน้ามันไข่เกินไป
มั้งงง คนอะไรปากคอเราะร้ายจิบ ไม่เห็นเหมือนภาพลักษณ์นี้ๆ
คุณๆ แบบในรูปเลยอะ กูจะเอาเรื่องนี้ไปแฉแฟนคลับบ

“เอามา”

ผมเอนตัวหนีมือหนาที่อยู่ ๆ ก็แบมาตรงหน้า “เอาอะไร”
หน้าหนึ่ง ๆ ปรากฏารอยยิ้มยกคิ้วสูง ท่าที่ดูหงุดหงิดนิดหน่อย
“มือถือถุง”

อ้อ ใจสั่งของต้นเหตุที่ทำให้ผมช่วยนี้เอง คือตอนนั้นมันแต่
ตกใจทำอะไรไม่ถูกเลยลนลานหยิบใส่กระเป๋าทางเกงมาด้วยครับ
ฮึบๆ รู้จักจะรีบ ๆ เอาไปขายซะให้จบ ๆ พนันเลยว่าคนเสื่อมแบบ
มันคงมีคิลิปตัวเองเป็นกระบุงแห่ง ๆ ที่ซึ่งแหละมีงเตรียมลาออกจาก
วงการไปขายน้ำเต้าหู้แข่งกับอาโกหน้าปากซอยได้เลย

ผมล้วงของทีอีกฝ่ายขอออกจากกระเป๋าทางเกงและยื่นให้มัน
รับไป ไม่ต้องเอานิ้วมาโดนกูไอ้สันขวานนน

“แอบทำอะไรปะเนี่ย”

“จะทำบ้าอะไรได้ ไม่รู้รหัสซะหน่อย”

“เหวอ” สันเสียง ไอ้เคยเมยกก็ทำทีล้วงอะไรบางอย่างออกจาก
กระเป๋าทางเกงยื่นเช่นกัน “แต่กูทำเยอะเลยละ”

แล้วผมก็เห็นว่าในมือมันคือโทรศัพท์ของตัวเองที่เปลืองวาทัง
ไว้ในห้องไม่ได้เอาออกมาด้วย เฮ้ย มันเก็บมาให้ผมงั้นอะ ใจดีจน
น่าระแวงเกินไปปะวะ

“และยังเป็นมือถือที่ไม่ได้ล๊อครหัสแบบนี้...” สายตาแม่งโคตร
น่ากลัว! “ทำอะไรได้โคตรเยอะ”

“อย่ามาเล่นอะไรแพง ๆ นะเว้ยยย ในนี้มีแต่ไลน์ผู้ใหญ่ศิลปิน
รุ่นพี่รุ่นพี่เยอะแยะไปหมดเลย”

“เชื่อดี”

อ้าว อะไรของมัน -- ไหนจริงไหนเล่นกูปวดหัวไปหมดแล้ว
คร่ำบับ

“ซื้ออะไร”

“...”

“ถามว่าชื่ออะไร เอ!” ทำเสียงเหมือนพ่ออูเลียนนะ แหม
ผมกดดอกผืนใจตอบ “ก็ชื่อเอ็มเมสไง”

“เอาดีๆ ถามชื่อไม่ได้ถามฉายา”

“เรปเปอร์ที่ไหนเขาบอกชื่อจริงกันบ้างวะ” เสียเชิงหมด

“ต้องให้เอาอะไรจ้างปากเธอถึงจะยอมพูด”

“หะ ชะแลงที่ไหนก็ช่วยมึงจัดไม่ได้หรอก” ลอยหน้าลอยตา
ไล่แหม่งไปหนึ่งที “กูไม่บอก!”

“กูมีของแข็งติดตัวอยู่นึง อยากให้ลองจัดมัยล่ะ”

“!!!”

หน้าชาพูดไม่ออกไปเลยครับ ฮือออ อึ้งแตก นึกใคร ไซ้เอ็ม-
เมสหรือเปล่า นุ่มกรัวยกราดคนเดิมหายไปไหนวะ ไม่รู้มันกลับ
บ้างเล่าอย่าเอาแต่นิ่งง

“ชื่ออะไร ถามรอบสุดท้าย” ไม่พูดเปล่า แหม่งเดินเข้ามาจี้อีก
ตะหาก เล่นเอาผมผวาถอยกรูดจนกันจ้ำเข้ากับที่นั่งริมระเบียบ
กลายเป็นว่าตอนนี้ผมโดนมันยื่นคำหิวเต็มความสูงไปแล้วรีบร้อย
เยี่ยมมากจ้ำไอ้เอ็มมม

ดูท่าจะไม่มีทางเลือกแล้วละนะ “แม็ก”

พอได้ยินคำตอบ ผมแอบเห็นว่าอีกฝ่ายเลิกคิ้วข้างซ้ายขึ้นสูง
ใบหน้ายังคงไร้อารมณ์ตามสเติป แต่ทว่า...

“หิ”

“ข้าหาป้ามึงรออะคร้าบ -_-”

ไอ้พิวส์ยกไหล่ “ก็แค่นี้กว่าชื่อจะอลังการกว่านี้”

“เดี๋ยวกูไปเปลี่ยนชื่อเป็นไวพจน์ เพ็ดตะพิดให้มัยล่ะ” จะคาด
หวังอะไรกับคนอย่างกุนักหนา ไอ้ฉิบหาย เหนื่อย “พอใจยัง ที่นี้
หลีกไปได้ละกูจะไปหาเพื่อน”

“เดี๋ยว”

“อะไรอีก!” หמדอารมณ์จะต่อปากต่อคำกับมึงแล้วโว้ย

“ผมพิวส์”

“...” อะไรวะ อยู่ดี ๆ ก็พูดซะไฟเราะเพราะพริ้งต่างจากตอนแรก พูดไม่ถูกไปดื้อทีนี้

เราจ้องตากันอยู่สักพัก มั่นหน้านิ่ง ส่วนผมเม้มปากแน่น ก่อนจะเป็นอีกฝ่ายเองที่หมุนตัวเดินจากไป ทั้งผมไว้กับความงงงวยที่อยู่ว่า มันก็แสนแสบแสนน่ารักตัวทั้ง ๆ ที่ผมไม่ได้ขอ อันที่จริงก็รู้มาจากน้องหยากไย่ก่อนหน้านี้อันนี้แล้วด้วย ไม่เห็นต้องย้าอีกรอบเลยนี่

--

เฮอะ เอาเถอะครับ ไป ๆ ซะได้ก็ดี คนอะไรคุยด้วยแล้วอึดอัดเป็นบ้า ทั้ง ๆ ที่หน้าตายเหมือนต่อมความรู้สึกไม่ทำงานตลอดเวลาแบบนั้น แต่กลับดูกววนตื้นนกววนตื้นยิ่งกว่าคนเล่นหูเล่นตาซะอีก

เออเดี๋ยวนะ แล้วสรุปมันแอบเล่นมือถือผมจริง ๆ ปะเนี่ย ชักเริ่มระแวงละ

คิดได้อย่างนั้นแล้วผมก็รีบปาดนิ้วเข้าหน้าโฮมสำรวจไปให้ทั่วทุกซอกทุกมุม แต่ทว่าไม่พบเจออะไรผิดปกติน่ากังวล ทุกอย่างเกือบจะจบแปบป้อยู่แล้วเชียว ถ้าอยู่ ๆ ตาขวาไม่กระตุกขึ้นมา มีอะไรบางอย่างส่งซิกนั่มมาว่าหายนะที่แท้จริงถูกซ่อนอยู่ในอัลบั้มรูป...

แล้วก็เป็นอย่างที่ผมคิดจริง ๆ ด้วย!!!

“สัสเอ๊ย! ภูวณแล้ววรวว!”

ยัย...บอกเลยครับว่ายัย! ไอ้เวรตะไลฟิลิฟล์วเขาเอามือถือผมไปถ่ายรูปตัวเองอะ! แถมเป็นการเซลฟี่ที่เหี้ยมาก หน้าแม่งนึ่งแบบเดียวกันทั้งหมดสามร้อยแปดสิบเจ็ดรูปโดยไม่ได้นัดหมายควายเอ๊ยกูนึกว่าภาพ .GIF เล่นเอาเม้มกูเต็มเลย ขอบใจน้ำา

ฮือ ๆ วันนี้มันวันอะไรของภูวณเนี่ย ฟาคคคคคค

หลังเลิกเรียนจากตึกสินกำผมก็รีบไปหาเพื่อนในเอก
เตรียมเรียนวิชาต่อไป โชคดีที่คาบบ่ายอาจารย์ยังไม่สอนอะไรมาก

นัก ออกแนวเรียกพบเพื่อพูดคุยคร่าว ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่เด็กปีสี่ต้องเจอหลัก ๆ เลยก็คือการทำที่ลิสตามธรรมเนียม ผมนี่ชนลูกเลยครับ ได้ยินคำนี้มาตั้งแต่ปีหนึ่ง ในที่สุดมันก็ถึงเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับมันจริงๆ ลัทธิ ที่เห็นแวວความเหนื่อยส่ายตัวแทบขาดลอยมาแต่ไกลเลย แต่ถึงยังงี้ก็จะสู้ อดสำหรับกัดฟันลากมาถึงปีสี่ขนาดนี้แล้ว อาจารย์ก็เพิ่งสอนมาหยก ๆ

จะว่าไปก็เหลือเชื่อจริง ๆ นะครับที่ไอ้เอ็มคนนี้จะเรียนจบกับเขาแล้ว เวลาผ่านไปเร็วซะมด วานซีนั่งเล่นชิวอยู่เลย อีกไม่นานผมก็จะกลายเป็นคนหนุ่มที่ต้องทำงานเก็บเงินจริงจังและเสียภาษีเพื่อพัฒนาประเทศต่อไป แต่ก่อนอื่นพัฒนาหน้าปากซอยหูกูด่วนเลย เสไฟฟ้าเอียงกระแทกแทบจะทับหัวอยู่รอมร่อ ไม่รู้วันไหนจะแจ็กพ็อตหัวแบะตัวแบนติดพื้นถนน ทำไมชีวิตกูถึงต้องมาเสี่ยงขนาดนี้ด้วยวะ ใช้เรื่องมัยเนี่ย

และเนื่องจากคาบป่ายปล่อยก่อนเวลา ทำให้ผมสามารถเข้าห้องชมรมได้เร็วขึ้นกว่าที่ตั้งใจครับ พอมาถึงก็ได้เห็นสมาชิกทั้งสามอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาเรียบร้อยแล้ว แหม่ ชื่นใจจริง ๆ แม้เวลาจะผ่านไปแค่นี้ คนเหล่านี้ก็ยังอยู่เคียงข้างกันเพื่อให้ชมรมของเราก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปอย่างไม่ย่อท้อ น้ำตาจะไหลขอแตรนะคะ

มาครับผมจะแนะนำสมาชิกทั้งสามคนในชมรมของเราแบบคร่าว ๆ ให้ทราบกัน

คนแรก พวกคุณคงจะได้รู้จักไปแล้ว คนที่กำลังหยิบไบสมัครที่ผมปรีทท์ทั้งไว้นั้นมาอ่าน เขาคือเฮียคณบดี a.k.a.³ **'KANABORDI'** แร็ปเปอร์จากเขตคลองเตย นิสิตปีที่เจ็ดของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ด้วยความมีมาดผู้นำ เด็ดขาด ฟันไซะ เฮียแกลเลยได้รับเลือกจากรุ่น

³ also known as หมายถึง รู้จักกันในอีกชื่อ เช่น Abel Makkonen Tesfaye a.k.a. The Weeknd

พี (ซึ่งจริงๆ คือเพื่อนที่จบไปก่อนพี่มันนนแหละ) ให้ดำรงตำแหน่งประธานชมรมอันทรกเกียรติ สไตล์การเรียบของเฮียแจะค่อนข้างโพลี⁴ ฟังสบายๆ แต่หนักแน่นในประเด็น เน้นงานวิพากษ์วิจารณ์สังคม การเมือง การปกครอง ชนิดที่ถ้าผู้ใหญ่ในสภาได้ฟังจะนั่งไม่ติดเก้าอี้เหมือนปวดขี้ตลอดเวลา และเนื่องจากแกมีความสามารถในการใช้คำสละสลวย แกละได้ทำงานเป็นนักแต่งเพลงให้กับคนในวงการมากมาย มันเลยเป็นสาเหตุที่ทำให้แกเรียนจบช้ากว่าคนอื่น เพราะมัวแต่รับงานนอกหาเลี้ยงคนในครอบครัว ความจนมันน่ากลัวจริงๆ นะครับ

ต่อมาก็คือสาวได้คนเดียวกับที่ได้เจอเมื่อเช้า ซึ่งตอนนี้นันกำลังตกแต่งบอร์ดในห้องชมรมต้อนรับปีการศึกษาใหม่อยู่ เธอคือนีร์ a.k.a. **‘Neeranara’** สาวคมอิมพอร์ตจากสุราษฎร์ ผู้หลงใหลวัฒนธรรมฮิปฮอปเกิร์ลครัช⁵ เข้าเส้น นักร้อง Nicki Minaj เป็นศาสดาเกลียด Cardi B มีพี่สาวชื่อ CL แต่เห็นเป็นสาวผิวแทนผู้รักสวยรักงามและแต่งตัวจัดแบบนี้ เวลาแร็ปทีนี้หน้าสั้น ชนิดที่ว่าแร็ปดูแร็ปแรง แร็ปหลอยแล้วหลาว น้องสาวเป็นพรีอ ยังไงยังงั้นเลย จุดเด่นคืองานของนีร์จะแทรกภาษาถิ่นเข้าไปในไรม์ของตัวเองเสมอให้ความรู้สึกเหมือนกับมีเพื่อนในกลุ่มเมาท์เรื่องแซ่บๆ ให้ฟังอย่างออกรส

คนที่สาม ชายหนุ่มอ้วนแอ้นอรรชซึ่งกำลังนั่งไขว่ห้างกดโทรศัพท์ปิดทินเดอร์อีกๆ ซึ่งยังไม่เคยปรากฏตัวที่ไหนมาก่อน เขาชื่อ ‘เบิ้ล’ หรือ ‘อัสสเบิ้ล’ หรือ ‘อีเวอร์ไลเบิ้ล’ a.k.a. **‘Bubble-**

⁴ Flow แปลว่า ไหล, ไหลลื่น ในวงการแร็ปเปอร์ใช้คำนี้กับศิลปินที่มีความสามารถแร็ปไปเรื่อยอย่างไม่มีสะดุด

⁵ Girl Crush คอนเซ็ปต์ที่เอาไว้นิยามศิลปินหญิงที่แตกต่างแหวกขนบสตรีนิยมอย่างชัดเจน มีสไตล์ที่เท่ ดึงดูดทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

Gundum' เกย์รับตัวที่อปจากคณะแพทย์ฯ หนุ่มหน้าหวานสายวิทย์ ที่มีพลังเรปเปอร์ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้ร่างกายที่ผอมบาง แต่เห็นตึ๋มๆ แบบนี้เวลาได้จับไม้คัสดึงเสียงที่แทบยกมือไหว้เหินหาว อีเบิ้ลมันขึ้น ชื่อเรื่องการ Flip ครีบ มันคือการเรปที่เล่นคำหรือสัมผัสกันเยอะๆ ด้วยความที่มันเรียนหมอ มันมักจะใส่คำศัพท์แปลกๆ ลงไปในงานตัวเองเสมอ แต่ผลที่ได้คือเข้าท่ามาก ๆ กลายเป็นลายเซ็นของตัวเองไปโดยปริยาย ส่วนสาเหตุที่มาเอาดีทางด้านนี้ มันเคยบอกไว้ว่าการเรปทำให้ตัวเองดูแมน เข้าถึงยาก ดึงดูดผู้ชายให้เข้าหา ซึ่งก็จริงอย่างที่มันว่า หนุ่มๆ ในสต็อกเขาเยอะจริง ๆ ครีบ

และคนสุดท้าย แน่นอน... **'Myes'** หรือ เอ็มเยส เรปเปอร์หล่อ คิวท์หัวสีชมพูขานมอย่างผมนั่นเอง ถ้าบรรทัดบนๆ ฟังดูววยเพื่อนขนาดไหน ความสามารถของผมหลากหลายกว่านั้นอีกสองล้านเท่า เห็นจะได้ ผมคือคนที่เก่งที่สุด พร้อมที่สุด และหน้าตาดีที่สุด แบบสุด สุด สุด ไม่ต้องรอให้ปลัดที่ไหนมาบอก หลักฐานทนโท่ก็เห็นๆ อยู่ เพลงของผมขึ้นชาร์ตอันดับสองมาสามเดือนแล้วไงละ อีๆ

เฮ้อออ ถึงห้องชมรมรักที่ก็ดี หาที่สงบๆ ลบรูปไอ้ฟิลฟ์ลอร์มานานละ

“สวีสวีพีเอ็ม” เบิ้ลยกมือไหว้ผมเป็นคนแรก

“ดีจ๋าอีน้องเบิ้ล สบายดีนะ”

“...” เงียบครับ ไม่มีเสียงตอบรับจากหมายเลขที่คุณเรียกว่าสงสัยหลุดกลับไปในโลกจินตนาการอีกแล้ว กรรม

ทุกคนอื่นบ้างดีกว่า “หวัดดีเฮีย ไหนของฝากอะ ขนม?”

“แหม่ มาถึงก็ถามหาของแดก สมเป็นเอ็มเยสจริง ๆ”

เฮียดีทำหน้าที่เปื้อน่าย แต่สุดท้ายก็ยกถุงใบโตขึ้นมาวางบนโต๊ะ ผมจัดการนั่งข้างๆ เฮียแกทันที ปรึบร้อนความหาขนมในถุงจนได้คิทแคทรสชาเขียวซากุระติดมือมา ห่าเอ๊ย อุดสำห้ตีนตันว่าจะได้กินขนมจากแดนปลาติบ เซเวนหน้าปากซอยหอกุกีมีรสเนย

“ได้ข่าวว่าต้องลงเรียนวิชาเสรีใหม่หรือมึง”

“เออติเฮีย ดิด F ไว้ตอนปีหนึ่ง ซวยส์สๆ”

“มึงก็อย่าเพิ่งลงเรียนสิวะ จบช้าๆ เรียนเป็นเพื่อนกูก่อนดิ”

“จะบ้าเรอะเฮีย” ผมแหวไล่ พร้อมกับล้วงมือถือขึ้นมาจากกระเป๋ากางเกง

“ทำ‘ไรวะเอ็ม” เสียงทุ้มฟังดูมีภาวะท่านผู้นำของเฮียดีถามอย่างสงัด พร้อมทำทีชะโงกมาใกล้ๆ แต่ดูยังมีความเกรงใจล้าๆ กลัวๆ เหมือนคนต้องการเลือกแต่ไม่สุด

“ลบบรูปหมาในเครื่องอยู่พี่”

“มึงเลี้ยงหมาตอนไหน”

ผมจะอธิบายยังไงดีวะว่าหมาในที่นี้คือคนที่ชื่อฟิลิโพล์ “เรื่องมันยาวอะ ดิดไว้ก่อนนะ ไว้มีอารมณ์จะเล่าทีเดียว”

“อะไรของมันวะ” เฮียดีทำหน้าที่เอ๋มอีกรอบ “เออ กูมีเรื่องจะคุยกับมึงอยู่พอดี”

“ว่า?”

เฮียดีลากเก้าอี้เข้ามานั่งข้างๆ “กูจะคุยกับมึงเรื่องฟิลิโพล์”

กิก! มือผมชะงักคาโทรศัพท์กะทันหัน แผนการลบบรูปนักร้อยของไอฟิวิล์เป็นอันต้องยกเลิกไปชั่วคราว

ซิบเป้งแล้วไง อย่าบอกนะว่าแกล้งเรื่องการโดนโจมตีจากแฟนคลับเมื่อเช้านี้แล้ว? พอหันไปทางนิรที่กำลังจัดบอร์ด คุณเธอทำหน้าเลิกลักใหญ่เลยครับ มีการส่ายหัวยิกๆ ประหนึ่งจะแก้ต่างให้ตัวเองว่าไม่ใช่กูวรววว เอ้า แล้วอยู่ๆ เฮียดีจะพูดเรื่องนี้ขึ้นมาทำไมอะ

“เป็นอะไรของมึง หน้าซีดๆ”

“เฮียจะทำไมกับไอ้ฟิลิโพล์มันเหวอ แฮะๆ”

ประธานชมรมทำหน้าง “ก็เรื่องที่มึงอัดคลิปทำมันใน Youtube ไง สรุปได้เรื่องยังงี้บ้าง เห็นมันโพสต์กั๊ดมึงในไอจี นึกว่า

หลังไม่คืนกันไปแล้ว”

อ้อออ ผมนี่โง่งเลย ไร่เราก็นึกว่าเรื่องเมื่อเช้า แปลว่าไฉนรี
เก็บหลักฐานเก่งมาก ดีเอสไอต้องการคนอย่างมึง ขอบใจมากน้าา

ผมปรับอารมณ์กลับมาเป็นคนเดิม “ก็ไม่มีอะไรนี่เฮีย”

“อ้าว ไม่มีเลยหรอ?”

“อือ ไม่มี ป่อแป้”

“แล้ววันนี้ไปเรียนที่สินกำเจอมันปะ?”

“ก็เจอนะ”

“แล้วไม่ได้คุยกันเลยหรือไง?”

ผมลองนึกย้อนกลับไปเหตุการณ์เมื่อเช้า เอ...จะเรียกว่าคุย
กันได้มัยวะ แทบจะกินหัวกันแบบนั้นต้องใช้คำว่าปะจะตะกันสิถึง
จะถูก “ไม่ได้คุยเลยพี่”

“อะไรว้าา” เฮียตีทั้งหัวตัวเอง นั่งหลังอพิงเก้าอี้อย่างคน
ผิดหวัง “กูนึกว่าจะได้ข่าวดีแล้วเนี่ย”

“ทำไมพักหลังเฮียพูดถึงไอ้ฟิลิฟล์บ่อยจัง ยอมรับมาเหอะ
ว่าเป็นแฟนคลับ”

“เรื่องนั้นไม่ใช่ประเด็นว้ยยย แ่กูแอบหวังลึกๆ ว่ามันจะเล่น
ตามเกมมึงมาเข้าชมรมเราตามคำท้า คนจะได้มารอกบโป๊สมัครกัน
เยอะๆ ใจ”

เหอะๆ เฮียเฮีย เชื้อไอ้เอ็มเถอะว่าไอ้ห่านันเขาฉลาดกว่าที่
เราคิด พิสูจน์แล้วด้วยตัวผมเองง

แต่ยังไม่ทันจะได้ตอบอะไรเฮียดีมันไป นีร์ที่เสร็จจากการจัด
บอร์ดก็เดินเข้ามาร่วมวงสนทนาซะแล้ว

“เฮีย นีร์ว่าแม่งไม่คุ้มหรอก เราหาทางสุจริตทำกันเองเหอะ”

“แต่...”

“นืร์รู้ว่าเฮียกลัวว่าชมรมเราจะถูกยุบ แต่ถ้าเรารู้กันอย่าง
เต็มที่จริงๆ ผลสุดท้ายจะเป็นยังไง อย่างน้อยเราก็ภูมิใจที่ไม่ต้องใช้

มือคนอื่นมาทำเรื่องสกปรกนะ”

เหมือนมิงด่ากุเลเยอะนึร แบบเริ่มต้นซะซึ่งแต่จบหักศอกด้วยการตบหัวตึงป้าบ ฮือๆ ก็ขอโทษไปเมื่อเช้าแล้วไงเล่า

“ขอโทษนะทุกคน”

ขวับ!

พวกเราทั้งสามหันพริบอย่างพร้อมเพรียงไปยังเบิ้ลที่จู้ๆ ก็ส่งเสียงออกมา คุณหมอมันหน้าสวยเคียวมากฝรั่งหน้าบ่นหน้าหรีดาอย่างสงสัย เลิกสนใจโลกในแอฟริกาคุเรียบร้อยแล้ว

“ฟิลิโพล์ที่พูดถึงกันอยู่เนี่ยคือฟิวส์ลีนกำกับตอนนี้เป็นนักร้องวง Twelve Little Monkey ใช่มัปะ”

ผม เอียดี และนิรมองหน้ากัน ก่อนจะพยักหน้ากันหงิกๆ

“ให้เบิ้ลช่วยพูดกับมันมัย”

ผมอ้าปากค้าง “อ้าว รู้จักกันหรือน้องเบิ้ล”

“เคยก็ักกัน”

อึ้ง...อึ้งแตกกันทั้งวง คิทแคทแทบจะหล่นจากปากกู

“จ้อจ๊ะเนี่ยอีแรด” นึรทำหน้าที่เหมือนกับไม่เชื่อ

คุณหมอมองพูดต่อด้วยเสียงอ่อนเสียงหวานตามสไตล์ “จริงๆ ก็ไม่ถึงขั้นก็ักกันขนาดนั้นหรอก แค่อยๆ กัน ตอนปีหนึ่งสมัยเรียนที่นครนายก”

“...”

“เบิ้ลไม่ค่อยชอบก็เลยตีตัวออกห่างมา น้องไม่คลิกกับเด็กสินกำกับแหละ ไม่ค่อยเกิดเด็กพวกนั้นเท่าไร”

“เดี๋ยว กลับมาเรื่องนี้ก่อน” ผมชี้นิ้วทิ่มรู่น้อง เอียถามต่ออย่างจริงจังตั้งใจ “มัน...เป็นเกย์หรอ”

“เบิ้ลว่าน่าจะเป็นไบนะ เห็นสุดท้ายเขาก็เลือกคบกับผู้หญิงมากกว่าอยู่ดี คงต้องเป็นผู้ชายที่โดนใจมันจริง ๆ ถึงจะยอมคุยด้วยแหละ”

แน่ะ มีอวดตัวเองด้วยวะ

ว่าแต่...ทำไมอีเบิ้ลมันพูดได้อย่างราบเรียบเหมือนเป็นเรื่องปกติจิงเลยวะ ในขณะที่พวกผมสามคนที่เหลือใจหล่นวูบไปกองอยู่ที่พื้นซีเมนต์เรียบร้อยแล้ว โดยเฉพาะเฮียดี ที่บัดนี้มุ่นหน้าคร่ำไห้ ผมหับอาการคล้ายกับจะเป็นลม ส่วนผมก็ค่อนข้างช็อกๆ ไปเหมือนกัน สภาพไอ้ฟิวส์มันดูเหมือนคนหนุ่มปกติไม่มีพิรุณอะไรเลยนี่ว่า

พวกเราเอาแต่นิ่งกันอยู่นาน มัวแต่อ้าๆ อึ้งๆ ไม่รู้จะพูดอะไร รู้ตัวอีกทีคุณหมอมันก็ลุกขึ้นคว้ากระเป๋าสะพายไหล่ซะแล้ว

“เบิ้ลไปก่อนนะ มีนัดดูหนังต่อ ส่วนเรื่องฟิวส์เดียวจัดการให้เอง จริงๆ เราจบกันไม่สวยเท่าไร แต่เพื่อชมรมเบิ้ลทำได้อยู่แล้ว” แล้วน้องมันก็ยกมือไหว้ “ไปก่อนนะครับ สู้ไปด้วยกันนะ ชมรมเราไม่มีทางถูกยุบหรอกน่า”

“บะ...บายจ้ะ” ถึงกับพูดอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะเลยกูได้แต่มองน้องมันเดินผลัดประตูชมรมออกไป เห็นไกลๆ ว่ามีผู้ชายสลักลายพร้อยแบดบอยๆ ยืนรอน้องมันอยู่ก่อนแล้ว แหม่ แน่นอนจริงๆ เลยลูก

“มึง...” เฮียดีเหมือนสติหลุดลอยไปแล้วครับ “กูจะบอกน้องสาวกูยังงี้ดี”

“ซู้วรว” ไร๋ น่าสงสาร เห็นแล้วต้องรีบคว้าหัวเฮียแกมากอดพร้อมลูบไปมาทันที “ไอ้ๆ ไม่เอาไม่ร้องนะครับ”

“ฮือๆ”

“ยอมรับมาเถอะเฮียว่ามึงเป็นแฟนคลับเขา ไม่ใช่น้องสาวมึงหรอก”

“ฮือๆๆๆ” ผมมองหน้ากับนีรอย่างละหειαςใจ ก่อนจะกลับมาถอนหายใจกับตัวเองต่อ

เฮ้อ ไอ้ฟิลิโพล์เอ๊ย วันนี้มึงมีเรื่องให้กูเซอร์ไพรส์ที่รอบแล้ว

เนีย ไอ้สันขวานนน

ผมนั่งอยู่นอกกระเป๋ียงหอพักของตัวเอง สายตาเหม่อ
เอ้อระเหยเหมือนวิญญาณได้หลุดลอยออกไปจากร่างมาพักใหญ่
แล้ว เอ้อ แค่เปิดเทอมวันแรกก็เจอเรื่องเยอะแยะมากมายขนาดนี้
วันสุดท้ายของเทอมกูไม่ประสาทแดกลูกจากเตียงไม่ขึ้นไปเลยอะ
แถมแต่ละอย่างไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียนด้วยนะ จะบ้าตาย

โดยเฉพาะเรื่องไอ้ฟิวส์ครับ ผมยังช็อกไม่หายมาถึงตอนนี้ไม่
อยากจะเชื่อว่าคนหน้าตาใช้ได้หน่วยก้านชวนสาวหลงจะมีรสนิยม
แบบนั้น แต่กินะ นี่มันปี 2019 แล้ว ความรักแม่งโคตรอันลิมิเต็ด ก็
ทำได้แค่ริสเป็กตัวตนของมันกันไป ผมเป็นแร็ปเปอร์มีจรรยาบรรณ
เราหยาบแต่เราไม่เหยียด แค่รู้สึกสงสัยในใจแปลก ๆ เท่านั้นเอง เอา
จริง ๆ ลึก ๆ ก็แอบไม่เชื่อด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าอีเบิ้ลมันสร้างเรื่องอวย
ตัวเองหรือเปล่า

เดี๋ยว แล้วผมจะมาวิตกกังวลกับไอ้ห่านันทำไมพะ สุดท้ายมัน
จะชอบหมาชอบแมวอะไรก็ไม่เกี่ยวกับผมปะ? พอ ๆ กลับมาเขียน
เพลงต่อดีกว่า มัวแต่อยู่แบบนี้มีหวังไม่เสร็จสักที

ผมจับดินสออีกครั้ง เขียนอะไรยุกยิกอยู่สองสามคำสุดท้ายก็
ต้องฉีกกระดาษออกจากสมุดเพราะไม่ได้เรื่อง แม่งเอ๊ย วันนี้เป็น
อะไรของกูวะ หัวสมองไม่ค่อยแล่นเท่าไรเลย ก้อนกระดาษที่ขยำ
ทิ้งเกลื่อนเต็มพื้นกระเป๋ียงไปหมด วิญญาณดันไม่อำฆาตकुหมดแล้ว
เนียป่านเนีย ฮือออ เอ็มขอโทษ

Rrrrrrrrr

หืม?...ใครโทร.มาวะ เบอร์รี่ไม่คั่นเลย ไม่รับดึกว่า จัดการคว่า
หน้าจอลแล้วเขียนเพลงอย่างไม่ย่อท้อต่อไป

Rrrrrrrrr

เนาะ โทร.มาอีกแล้ว พอฟลิกขึ้นมาดูก็พบว่า เป็นเบอร์เดิมกับ

ตะกี้เป๊ะ เอาไงอะ ต้องรับจริง ๆ ไหม้ย ฮี?

“ฮัลโหล”

[...]

“สวัสดีครับ ใครเอ่ย”

[...]

อมหอยแมลงภู่อยู่นั่นหรือไงวะ เจียบอยู่นั่น เจอโรคจิตชะละมัง
กว่า “ถ้าไม่พูดผมจะวางแล้วนะ”

[อย่าเพิ่งครับพี่เอ็มเยส!]

หืม? เสียงแตกหนุ่มมาเลย “นั่นใครครับ”

[ผมเป็นแฟนคลับของพี่ครับ]

เวอร์ละไง “ไปเอาเบอร์พี่มาจากไหนครับ”

[ผมแอบไปสืบมาครับ ผมอยากคุยกับพี่มานานแล้ว นี่พี่
เอ็มเยสจริง ๆ ไหม้ยครับ]

“ใช่ครับนี่พี่เอง” ผมว่า “แต่พี่คิดว่าการสืบเบอร์และโทร.มา
แบบนี้ค่อนข้างละลาบละล้วงความเป็นส่วนตัวไปหน่อย พี่ขอวาง
นะน้อง”

[ผมคุยกับพี่ไม่ได้เลยเหวออะ]

แน่ะ ก็เพิ่งพูดไปหยก ๆ

คือจริง ๆ ผมก็อยากคุยนะ แต่ถ้าเรายอมหนึ่งครั้งมันจะกลายเป็น
เป็นเครือข่ายวงกว้าง ผมกลัวว่าสุดท้ายแล้วเบอร์ผมจะถูกส่งต่อกัน
ไปเรื่อย ๆ และมีแฟน ๆ โทร.มารบกวนหุดดับดับไหม้จนต้องเสียเวลา
เปิดเบอร์ใหม่อีก

“ไม่ได้จริง ๆ ครับ ขอโทษนะ แค่นี้ะน้อง พี่จะกลับไปแต่ง
เพลงต่อแล้ว”

[พี่แต่งเพลงอะไรอยู่ครับ]

โวะ ไ้เด็กนี่นิ ก็บอกว่าจะวางสาย ๆ ฮือ ๆ เฮลล์มี ๆ “บอก
ไม่ได้ครับ”

[แต่ผมเชื่อเลยว่ามันต้องเป็นเพลงที่เจ๋งมากแน่ ๆ ใช่มั้ยครับ
พี่น้องเก่งจะตาย]

“...” เอ้ยยย มันชมว่ะ

[ผมเป็นแฟนคลับพี่มาตั้งแต่ทำ Mixtape ได้ดินเลนนะครับ
รู้มั้ย หลงรักพี่ตั้งแต่ซิงเกิ้ลแรก ‘ความฝันอยู่ไหน’ พี่ใช้คำกับจังหวะ
ได้เจ๋งโคตร ๆ เลย]

เอ่อ...ขอถอนคำพูดนะครับ ไอ้เด็กนี่มันตาถึงว่ะ อะ ๆ ถือ
สายรอกอีกสักหน่อยก็ได้ อวยมาเลยลูกพี่ฟังอยู่ อี ๆ

[แต่ที่ผมชอบสุด ๆ คงจะเป็นเพลง ‘ทำน้ำแห่งความจริง’ โคตร
สัจธรรมอะพี่ ผมดีใจนะที่มีคนแต่งเพลงน้ำดีแบบพี่อยู่ พี่เม่งเก่ง
จริง ๆ วะ เอาใจผมไปเลย]

เอ้ยยย มึงก็พูดเกินไปปะว่าา “ชอบใจนะน้อง”

[แต่พี่เฒ่าครับ...ผมอยาการู้จริงว่าจะมีโอกาสที่พี่จะแต่งเพลงรัก
บ้างมั้ย]

ผมลูกจากแก้อี้ หันหลังฟังระเบียงเต๊ะทำกับฟ้ากับอากาศ
ทั้ง ๆ ที่อีกฝ่ายไม่ได้เห็นอะไรกับมึงเลยด้วยซ้ำ งงตัวเองไปดิ “หิ พี่
ไม่สนเพลงงี้ ๆ แบบนั้นหรอก จำไว้นะน้อง เอ็มเยสไม่มีวันเขียน
เพลงรัก! มันไร้สาระ!”

[โห พี่เม่งไอดอลลั๊ส ๆ เลยอะ ผมชอบพี่ก็ตรงนี้แหละ]

“ชอบใจนะน้อง”

[ผมว่าผมไม่รบกวพี่แล้วดีกว่า ดีใจที่ได้คุยกับพี่น้องครับ]

“เออ ดีใจที่ได้คุยด้วยเหมือนกันน้อง แต่พี่ขอร้องนะ อย่าเอา
เบอร์ไปเผยแพร่ที่ไหนเด็ดขาด ตกลงมั้ย”

[ผมไม่มีทางจะทำร้ายคนที่ตัวเองรักหรอกครับ รับรองว่าจะ
ไม่บอกเรื่องนี้กับใคร]

“ดีมาก”

[แต่พี่เฒ่าครับ] เสียงจากปลายสายเงียบไปอีดีใจหนึ่ง ก่อน

สุดท้ายจะพูดต่อ [ผมขออะไรอย่างหนึ่งได้มั้ยครับ แล้วผมจะไม่โทร. มารบกวนพี่อีกตลอดไปเลย]

“อะไรวะน้อง”

[พี่เอ็มช่วยเรียกชื่อผมสามครั้งติดกันได้มั้ยครับ]

“--”

[นะครับบบ นะ ๆ ๆ ไอดอลของผม]

“เอ๋อ...”

[ได้มั้ยครับ ถือว่าเป็นของขวัญให้ผมได้มั้ย อาทิตย์หน้าวันเกิดผมแล้ว การได้ยินคนที่ผมเทิดทูนพูดชื่อตัวเองจะเป็นของขวัญที่ดีที่สุดในโลกเลย]

เอาไงวะกู คิดหนักเลย “เรียกเฉย ๆ ไซ้มั้ย แบบสมชาติ สมชาติ สมชาติ งี้ปะ?”

[ประมาณนั้นแหละครับ]

ถ้างั้นคงไม่มีปัญหาอะไรละมั้ง “แล้วน้องชื่ออะไรอะ”

[ปฏิพานครับ]

หืม? ชื่อแม่งคุ้นจัด อย่างกับว่าเคยได้ยินที่ไหนมาก่อนเลย แฮะ แต่ชื่อนี้แม่งโหลอยู่แล้วนี่หว่า สงสัยคิดมากไปมั้ง “โอเค ๆ แค่อสามครั้งเท่านั้นนะ”

[ครับ ไอดอลของผม]

ผมกลั่นหายใจสุดกำลัง พุดกรอกสายไปด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบที่สุด **“ปฏิพาน ปฏิพาน ปฏิพาน...”**

[อืมมม]

อืมทำอืมเหวอะไรของมึง “พอใจยัง?”

[เอ๋อ...ผมขอเสียงแหบ ๆ เหมือนกระซิบกระซาบกว่านี้ได้มั้ยครับ]

“ไม่ดีม้างงง”

[นะครับบบ ผมขอร้องนะพี่ ตอนนี้ผมน้ำตาจะไหลแล้วอะ

ยื่นมองแผ่นซิงเกิ้ลของพีที่ผมสะสมไว้เป็นกองพะเนินแล้วแม่งซึ่ง ไม่
อยากเชื่อเลยว่าจะได้คุยกับคนที่ปลื้มมานานอย่างใกล้ชิดแบบนี้]

“...”

[แค่ครั้งสุดท้าย ผมจะไม่ขออะไรพีอีกเลย] น้ำเสียงนี้เหงา
หงอยมาก เหมือนมันกำลังส่งพลังมาเพื่อบอกว่าผมคือคนสุดท้าย
ในโลกที่จะช่วยให้ชีวิตเขาคอมพลีท แฮ่ออ เอาก็เอาวะ คนอะไร
หล่อละเสียกจิตใจอ่อนโยนมีเมตตาอีก หยุตเขาไม่ได้เลยจริง ๆ
ผู้ชายที่สมบูรณ์แบบคนนี้

“ตั้งใจฟังนะ”

[ครับ...ขอบอกว่าตั้งใจมาก ๆ เลยละ]

ผมสูดลมหายใจอีกครั้ง เอามือป้องปาก ไม่อยากให้ห้องข้าง ๆ
ได้ยิน เดี่ยวเขาคิดว่าเล่นเช็กซีฟोनแล้วจะยุ่ง “ปฏิพาน ปฏิพาน...

ปฏิ...พาน”

[อัมम्म]

“...”

[หึ ๆ ๆ]

“-_-”

[หึ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ]

หัวเราะหาญาติมึงเรื้อออออ “อะไรของน้องวะ”

ทว่าเสียงที่ตอบกลับมา กลับเป็นเสียงทุ้มใหญ่ ต่างจากเสียง
แฟนบอยผู้คลั่งไคล้วัยสิบหกก่อนหน้าลิบลิ้น [ทำไมเราเชื่อกันง่าย
จังอะครับเอ็มเอส]

เซี่ยยย อะไรกันวะเนี่ยยย “มะ...มึงเป็นใคร!!!”

ถึงจะถามไปอย่างร้อนรนแบบนั้น มันกลับเลือกที่จะไม่ตอบ
ผมครับ

[อัดเสียงไว้หมดแล้วนะ]

“...”

[ตอนนี้เข้าใจคำว่าเล่นสกปรกหรือยัง]

เดี๋ยวนะ...น้ำเสียงนี้ โทนี่ การพูดการจาแบบนี้ แม่ңคุ่น...
คุ่นอย่างน่าประหลาด คุ่นจนมีแค่ใบหน้าเดียวที่ลอยเข้ามาในสมอง
และมันเป็นใบหน้าที่ผมเพิ่งได้พบพานตัวต่อตัวมาสด ๆ ร้อน ๆ เมื่อ
เช้านี้เอง

ฉิบหายละไอ้เอ็ม นี่มีงเพ่งตรงชื่อใครไปรู้ตัวมั้ยเนี่ยยยยย

**[อับจนหนทางถึงขนาดขอร้องไห้เด็กเก่าผมมาช่วยพูด
เกลี้ยกล่อมเลยเหรวะพี ไม่ไหวๆ]**

ผมตาดัง กำมือแน่นจนเล็บจิกเนื้อ พอรู้ว่าเป็นใครใจก็
กระวนกระวายอยู่ไม่สุขเหมือนซ่อมลงนรกเลยครับ แม่ңเอ๊ย

“ไอ้พีวส์...”

[หึ]

“มีงเอาเบอร์กูมาจากไหน!!!”